

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 42

15 cts.

VRIJDAG 9 JANUARI 1925

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

DE GIJSBRECHT-OPVOERING OP HET LEIDSCHEPLEIN.

De traditie getrouw heeft ook de nieuwe bespeler van den Stadsschouwburg, het Vereenigd Tooneel, op Nieuwjaarsdag de eerste voorstelling gegeven van *Gijsbrecht van Amstel*. Hierboven de beide hoofdpersonen Gijsbrecht (A. van Dalsum) en Badeloch (Louise Kooiman).

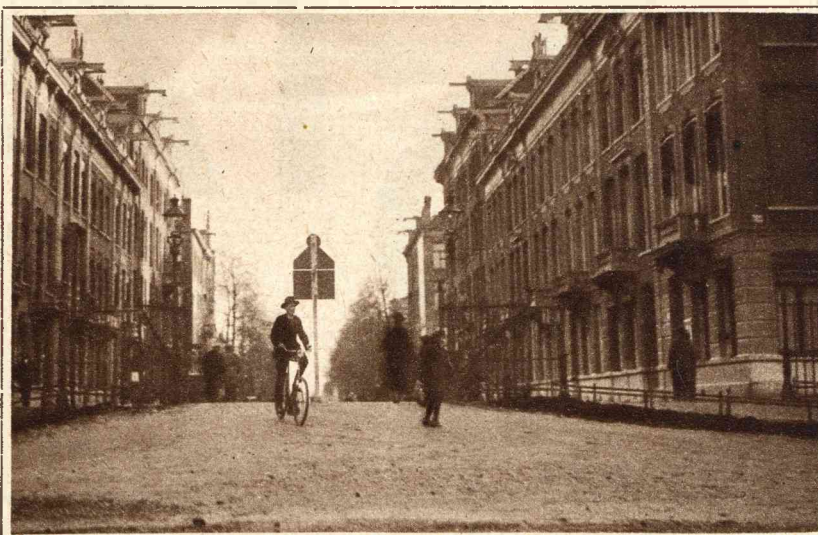
DE GESCHIEDENIS VAN DEN VADER, DEN ZOON EN HET EZELTJE IN HET VONDELPARK.

Het is een oud fabeltje, heel oud, maar 't is nu weer nieuw geworden.

Een vader, een zoon en een ezel gingen met hun drieën langs den weg. De vader zat op den ezel en zijn zoon liep er naast. Een wandelaar had daar aanmerking op en meende, dat die sterke vader beter loopen kon dan het zwakke zontje. Nu ging de zoon op den ezel en de vader er naast. Maar dat werd ook afgekeurd. Ze gingen er alle twee op zitten. Groot weegeklag over de wreedheid van die dierenbeulen! Ze sprongen van den ezel af en nu liepen ze alle drie. Een wandelaar riep uit, dat het beter zou zijn als althans één van die drie ezels ging rijden. Toen hebben de vader en de zoon te zamen het ezeltje naar huis gedragen.

Aan den ingang van het Vondelpark bij de Van Baerlestraat waren eertijds steenen trappen. Het publiek klaagde, dat die gevaar opleverden voor de menschen, die het park uit- en inliepen, want dat ze konden uitglijden en zich bezeeren.

De steenen trappen zijn verdwenen en er kwam 'n schuin aflopende ingang.

De toestand aan den ingang van het Vondelpark in de Van Baerlestraat, zooals die nu is.

De wandelaars klaagden, dat ze zoo'n last hadden van de fietsers.

Er kwamen dwarsstaande hekjes om de fietsers te dwingen af te stappen. Maar er waren fietsers, die zich aan die hekjes vasthiielden en zich er

tusschen door wrongen zonder af te stappen.

De hekjes werden weggenomen en er werd een wachter gezet, die allen, die kwamen of gingen moest toeroepen:

„Rechts houden!”

Onder het publiek waren onwilligen, die boos werden, omdat ze niet schuin mochten marcheeren. Er kwamen aan beide kanten houten trapjes, en de fietsers mochten er heelemaal niet meer door, ook niet met hun kar in de hand.

De fietsers mopperden zeer en de moeders en kinderjuffrouwen klaagden ook bitter, omdat ze de kinderwagentjes met de baby's over de trappen moesten dragen.

Nu is het pad viermaal zoo breed gemaakt, de mooie struiken, die in 't midden stonden, zijn weggenomen, de poort wordt gesloopt, er komt een afzonderlijke doorgang voor fietsers, een voor wandelaars en een voor kinderwagens met de moeders en de juffrouwen.

Zou het publiek nu tevreden zijn?

J. SCHUITMAKER Cz.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

HAARWERK en HAARVERVEN

zijn zaken van vertrouwen

De dame, die hiervan verzekerd wil zijn, laat zich bedienen door

J. H. KLERKS

Weteringschans 169 - Amsterdam

Telef. 44363

12 Salons voor haarverzorging. Geen tijdsbespreking.

Specialiteit in Tamme Konijnen.

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURG WAL 57 - 59.

TEL. C. 1515.

Eigen Mesterij:

Meerlaan 111 - Sloterdijk. Tel. 29611.

FOTOGRAFEERT!

MET EEN CAMERA VAN

WED. W. HOLST

AMSTERDAM

HARINGPAKKERSSTEEG 10, 14, 16 & 18

Hoofd- en

**Zenuwpijn
Rheumatiek
Verkoudheid
Slapeloosheid**

behoeven U niet langer te kwellen: koop direct het juiste geneesmiddel de Togal-tabletten. Zij helpen ook U

Bij alle Apoth. en Drog. á f 0.80 en f 2.-

Togal-tabletten

Jmp. A. J. AMEYE. A'dam.

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is

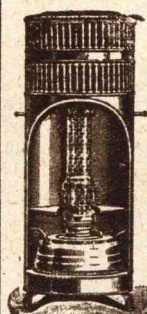
DE LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der **DRUKKERIJ BERGER — DEN BOSCH —**

Prijs per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50. Franco per post f 4.-

Vooruit betaalbaar.

PETROLEUMKACHELS

van **REEDERS**
N. Z. Kolk 17
zijn **de Beste.**

NU IS HET DE TIJD voor GELDERSCHE ROOKWORST

en dan met het loodje

ANTON HUNINK, Deventer - Hofleverancier.

Huwelijk.

Een verstandig man zal gaarne trouwen met een meisje, dat goed kan knippen. Zendt dan f 1.50 en deze bon aan **Casano**, Bilderdijkstraat 15 rd. Haarlem, en U ontvangt franco een boek met duidelijke uitleg aangaande knippen, waarin 74 modellen van Dames- en Kinder-, boven- en onderkleding. Tevens 4 apparaten waarvan een ieder, zonder rekenen of teekenen in 17 maten kan knippen: blouses, japonnen, mantels, klokjassen, klokmantels, kragen, sportpakjes, matrozenpakjes damespantalone en alle onderkleding. Het boek bevat verder uitleg en modellen voor het maken van hoeden. Zij die reeds in 't bezit zijn van ons boek en apparaat, ontvangen de 3 ontbrekende apparaten franco na toez. van 60 cent en deze Bon.

Deze BON is geldig tot 20 Januari.

Zonder Bon f 3.60.

Remboursement 25 cent hooger.

Bezuinigen

is het slagwoord van onzen tijd. Voor den zakenman zijn er verschillende wegen, die naar dit doel kunnen voeren. Een daarvan is zeer zeker dat hij zijn advertentie's plaatst in de bladen, waarvan hij kan veronderstellen dat zij geregeld door een koopkrachtig publiek worden gelezen.

DE STAD AMSTERDAM

is zulk een blad. HET VERZEKERT SUCCES

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT (HOEK FRED. HENDRIKSTR.) TELEFOON 33908

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren op DE STAD AMSTERDAM á f 1.625 per drie maanden 1) f 0.125 per week

Naam: .....

Adres: .....

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Keizersgracht 234, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM” KEIZERSGRACHT 234

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

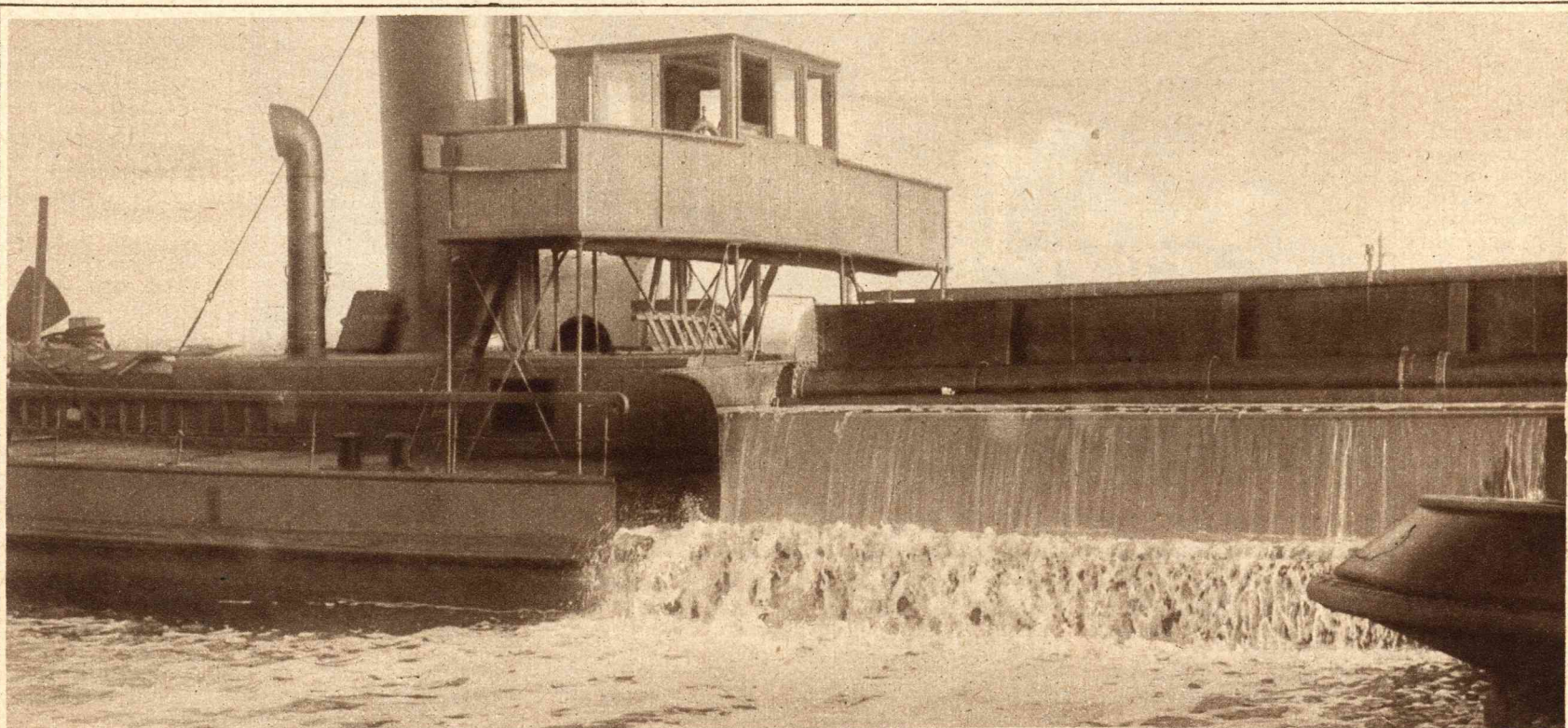
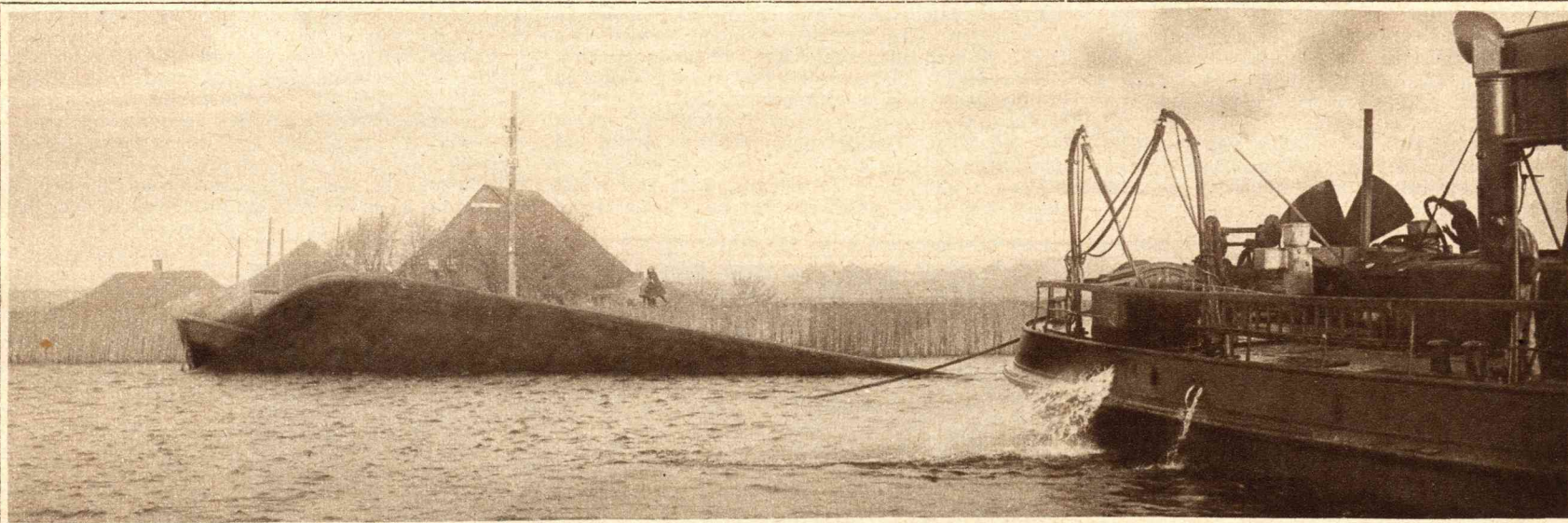
ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
KEIZERSGRACHT 234
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

HET NOORDZEEKANAAL VERSPERD.

Ten hoogte van Westzaan heeft de vorige week het s.s. *Agamemnon* der K.N. Stoomboot Mij. twee modderboten aangevaren. Een der bakken liep op den wal, zooals de bovenste foto toont, de tweede zonk in de vaargeul, zoodat de doorvaart versperd werd. Onmiddellijk is een zandzuiger begonnen met de onder water liggende bak leeg te zuigen waarna deze gelicht werd. De onderste foto toont de zandzuiger aan het werk. Zand vermengd met water wordt opgezogen; nadat het zand bezonken is, stroomt het water weer overboord

DE SCHOOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

21STE VERVOLG

Lilian glimlachte.

„Ik zal graag iets met Genoveva zingen, maar of dat een genot voor u zal zijn durf ik niet te zeggen.”

Lothar voerde haar in triomf naar den vleugel in het nevenvertrek, waar Veva reeds met een lachend gezicht in een muziekboek stond te blade-ren. Mr. Crosshall en Ronald volgden hen; de laatste liep ook op den vleugel toe.

„Mag ik misschien de dames begeleiden?” vroeg hij.

„Hè ja, Ronald, het zijn duetten die wij al dikwijls samen gezongen hebben; jij zal ons schitterend kunnen begeleiden,” antwoordde Veva, terwijl Lilian slechts toestemmend met het hoofd boog.

Ronald nam aan den vleugel plaats en keek naar Lilian op. Zij echter keek over hem heen. Het viel hem op, dat zij er bleek uitzag en dat haar lippen trilden.

Veva zette de muziek van het uitgezochte duet op den vleugel en hij begon het voorspel.

Toen vielen de beide mooie, heldere meisjesstemmen in en versmolten met de meesterlijke begeleiding tot de innigste harmonie.

De toehoorders waren eerlijk verrukt en vroegen met aandrang nog een toegift.

De jonge dames zongen nog een duet, waarna zij, ieder alleen, nog een lied moesten laten hooren.

Ronald begeleidde alle liederen op volmaakte wijze. Toen Lilian haar lied gezongen had, keek hij tot haar op.

„Zou u mij de eer willen aandoen, juffrouw, nu ook nog een duet met mij te zingen?” vroeg hij.

Zij kleurde plotseling en weifelde.

„Ik weet niet — of ik wel zeker genoeg ben van mijzelf.”

„Kom, Lilian, je kan met mijnheer von Ortlingen evengoed zingen als met mij, in elk geval de duetten die wij reeds lang hebben ingestudeerd,” zei Veva op beslist toon.

„Wil je me die duetten even aanwijzen, Veva?” vroeg Ronald met ingehouden opwinding.

Veva legde hem de muziek voor.

„Die allemaal?”

Lilian stond daar nog altijd besluiteloos.

„Wilt u mijn verzoek inwilligen, juffrouw?” vroeg Ronald nogmaals.

Een oogenblik keek zij in zijn bleek gezicht. Zij zag, dat hij opgewonden was, misschien was hij bang dat zij zou weigeren, wat trouwens niet veel minder dan een beleediging zou zijn geweest. En een blik op de gezichten der officieren verried haar, dat die Ronald een weigering gunden. Toen boog zij snel toestemmend het hoofd.

„Als u het met mij wilt wagen, mijnheer von Ortlingen, wil ik het graag doen.”

Zijn oogen verhelderden zich.

„Dank u. Welk duet kiest u?”

Lilian had het schitteren zijner oogen gezien en vroeg zich vergeefs af, waarom hem er zooveel aan gelegen lag, met haar te zingen.

„Kiest u als 't u belieft zelf maar, mij is het hetzelfde,” zei ze, zich weer tot vormelijkheid dwingend.

Ronald bladerde vlug in de muziek en nam er een der duetten uit.

„Dan dit graag,” verzocht hij.

Zij keek op het blad muziek en haar lippen trilden. Zij voelde, dat haar het bloed naar de

wangen steeg en wendde zich haastig af.

„Ik zal wel begeleiden,” zei Veva lachend en nam aan den vleugel plaats.

Ronald en Lilian stonden nu naast elkaar — een zeldzaam mooi paar. Zijn slanke, hooge gestalte kwam boven de hare uit.

Tante Stafi keek vol verrukking naar de beide jongelui.

Veva preludeerde met lichten, bevalligen aanslag en toen begonnen de twee te zingen:

„Stil als de nacht, diep als de zee,

O menschenhart, moet uw liefde zijn.”

Lilian's zuivere, klare mezzo-sopraan harmonieerde prachtig met den vollen, warmen toon van Ronald's zang. Er lag groote innigheid in de uitdrukking van zijn bariton en Lilian's stem klonk week en vleidend daartusschen.

Beiden werden gedurende den zang door hun gevoelens meegesleept en zij letten niet meer op de menschen om hen heen. Het lied kwam hun uit het hart.

Toen zij geëindigd hadden en het applaus weerklonk, schrikte Lilian, als uit een droom ontwakend, op en keek weifelend voor zich heen.

„Ik weet niet — of ik niet erg valsch gezongen heb,” zei ze bedremmeld.

Ronald greep haar hand en bracht die aan de lippen.

„U hebt wondermooi gezongen, juffrouw, ik dank u,” zei hij met ingehouden aandoening.

Een hulpeloos lachje speelde om haar mond en haar oogen vergaten den kouden, afwijzenden blik. Hij had dit lachje wel willen wegkussen. Het deed hem zoo bekoorlijk aan als nog nooit een vrouwenlach hem was voorgekomen.

„Ja, Lilian, je hebt je zelf overtroffen,” zei nu ook Veva met eerlijke bewondering, terwijl zij naast Ronald ging staan.

Toen Lilian Veva en Ronald daar zoo naast elkaar zag staan, verdween het hulpeloze lachje

„En, Ronald, geef je die revanche?”

Hij maakte een buiging en samen kozen zij een lied uit.

Lilian bood zich aan om te begeleiden, wat graag werd aangenomen. Zij deed het niet minder goed dan Ronald.

Toen het duet geëindigd was, boog Ronald zich tot Lilian neer.

„U bent ook op den vleugel een kunstenares, juffrouw.”

„O, Ronald, je moest miss Lilian eens op het harmonium hooren, dan zou je je nog wel anders verbazen en nog meer bewonderen,” zei Veva.

Ronald keek Lilian verrast aan.

„Hebt u een harmonium?”

„Ja — het staat boven in mijn torenkamer.”

„Zou u het erg onbescheiden vinden, als ik u verzocht, mij het instrument te laten zien? Ik heb er zelf ook een en speel er graag op. Mijn moeder hield er zoo van.”

Lilian vermoedde niet, dat Ronald de plaats aan haar zijde verdedigde tegen Lothar von Kreuzberg, die reeds gereed stond om zich weer bij de jonge dames te voegen.

„Ik speel er ook graag op. Wanneer het u aange-naam is, wil ik het u wel laten zien. Kom, Genoveva laten we even met mijnheer von Ortlingen naar boven gaan.”

Lothar en de andere officieren zetten lange gezichten toen de beide dames met den Ortlinger verdwenen, al zeiden ze ook, spoedig terug te zullen komen.

Enkele minuten later betrad Ronald achter de beide meisjes, zonderling opgewonden, de torenkamer, waarover hij nog niet zoo lang geleden in zichzelf spottende opmerkingen had gemaakt. Het was hem te moede, alsof hij in een geheiligd vertrek kwam. Hij wist van Veva, dat dit Lilian's lievelingskamer was, dat zij daarin werkte en droomde, en dat zij er het grootste gedeelte van den dag in doorbracht.

Zijn oog verlustigde zich in de harmonie die er in het vertrek heerschte. Het stempel van Lilian's persoonlijkheid lag op alles.

„Hier staat het harmonium, mijnheer von Ortlingen,” zei Lilian rustig, op het instrument wijzend.

Hij trad er op toe en bekeek het opmerkzaam.

„Het is uit dezelfde fabriek als het mijne,” zei hij.

„Wilt u het eens proberen?” vroeg Lilian hoffelijk.

„Als u het mij toestaat?”

„Maar natuurlijk, graag.”

Hij nam plaats en legde zijn vingers op de toetsen. Zoo bleef hij even zitten, als voelde hij de slanke, zachte meisjeshand, die anders deze toetsen aanraakte, onder de zijne.

Er stond nog een opengeslagen muziekboek op het instrument en na

eenige oogenblikken begon hij hieruit te spelen.

Veva en Lilian luisterden ademloos toe. Maar dan ineens brak Ronald midden in het spel af en stond op.

„Neemt u me niet kwalijk — ik was op den besten weg om te vergeten waar ik was. Ik voelde mij, alsof ik thuis was. Sedert den dood van mijn moeder heb ik nog niet op het harmonium gespeeld. Het mijne staat 'in de kamer van mijn moeder. Zij hoorde mij zoo graag spelen.”

Er lag een smartelijke trek op zijn gelaat. Lilian keek hem een oogenblik als verschrikt aan en in

NA DE FEESTDAGEN.

Het is hem wel aan te zien, dat hij blij is met zijn diergaarde, waarvan Sinterklaas hem het grootste gedeelte bracht, terwijl hij de rest onder den Kerstboom vond.

van haar gelaat. Zij richtte het hoofd op en keek weer koel en vormelijk. En kalm zei ze:

„Daar ik mijn opmerkzaamheid op mijn eigen zang moest vestigen, om geen fouten te maken, heb ik van mijnheer von Ortlingen's zingen niet kunnen genieten. Als revanche moet u dus nu ook nog een duet met Veva zingen, mijnheer von Ortlingen.”

Lilian sprak de waarheid niet. Zij had iedere noot van Ronald's gezang als het ware ingezogen en daarbij alles om zich heen vergeten — zelfs dat hij verloofd was.

Veva keek Ronald lachend aan.

Veva's oogen lag medelijden. Zij wist, hoe zeer Ronald zijn moeder had liefgehad. Zij trad op hem toe en legde haar hand als troostend op zijn arm.

Toen Lilian dat zag, wendde zij zich snel af.

„Zullen we maar weer naar beneden gaan, we mogen tegenover onze andere gasten niet zoo lang wegblijven,” zei ze en ging, zonder om te zien, de deur uit.

Veva volgde haar onmiddellijk en Ronald verliet het laatste het vertrek. Op den drempel staand keek hij nog eenmaal de kamer rond en sloot daarop zuchtend de deur.

Beneden aangekomen, week Ronald niet van Lilian's zijde. Hoewel de andere heeren, voorop Lothar, onmiddellijk op haar toetraden, bleef hij naast haar en wikkeld haar in een gesprek over composities, die zich uitstekend voor het harmonium eigenden. En hij smaakte de voldoening, dat Lilian door hem geboeid werd.

Eerst toen Veva na een poosje Ronald iets vroeg, wendde zij zich snel af en betrok Lothar in het gesprek, die blij was, dat hij eindelijk weer met haar mocht babbelen.

„Wij hebben hier beneden met aandacht naar de harmoniumklanken geluisterd, juffrouw, die uw handen op zoo schitterende wijze aan het instrument wisten te ontlokken,” zei hij vol vuur.

Lilian lachte hartelijk.

„U bent met uw compliment aan het verkeerde adres, mijnheer von Kreuzberg. Het waren niet mijn handen, maar die van mijnheer von Ortlingen.”

Lothar keek een oogenblik beteuterd, maar daarna moest hij zelf lachen.

„Dat is nou wat je pech noemt, juffrouw. Al den tijd dat u boven was heb ik mij beijverd, om een mooien vorm te vinden voor dit compliment en nu heb ik al die moeite tevergeefs gedaan. Zegt u mij nu tenminste tot troost, dat het compliment mij goed afging.”

„Het was meesterlijk en vooral zeer poëtisch,” plaagde zij.

Lothar was verrukt en opgewekt praatte hij verder met haar. Weer klonk Lilian's lachen vroo-

lijk tot Ronald door. Hij was jaloersch en had Lothar het liefst van haar zijde weggesleurd. Nog was hij er zich niet van bewust, dat het jaloerie was, die in zijn hart was binnengeslopen. Want waar jaloerie is, daar moet ook liefde zijn. En wie hem gezegd had, dat hij Lilian Crosshall liefhad, dien zou hij voor gek verklaard hebben.

Instinctief verweerde hij zich tegen de betoovering, die Lilian meer en meer op hem uitoefende en trachtte weer kunstmatig den afkeer tegen het meisje op te wekken, alsof hij een bescherming

terde. Maar dan was het plotseling Lilian Crosshall die naast hem zat. Zij had dat zinnverrukkende lachje om de lippen en in haar oogen lag een wonderlijke glans.

„Moeder!” riep hij luid, als had hij hulp nodig om dit beeld aan zijn zijde te verdrijven. Maar het baatte alles niets. En hij meende Lilian's stem te hooren, waarmee zij zong:

„Stil als de nacht, diep als de zee,
O, menschenhart, moest uw liefde zijn”.

Toen sprong hij op, als vluchtte hij voor zich zelf en met somber gelaat betrad hij het terras. De maan scheen in het park.

Wel een uur lang liep Ronald op het terras heen en weer, trachtend zijn evenwicht terug te vinden.

Somber staarde hij voor zich uit, en toen hij eindelijk zijn gedachten van Lilian had losgemaakt, moest hij denken aan de verplichtingen, die zijn majoraat hem oplegde, ten aanzien van zijn huwelijk.

Twee dagen later ging Mr. Crosshall, zooals afgesproken was, met de drie dames naar Ortlingen. Per auto waren ze er spoedig.

Ronald wachtte zijn gasten op den drempel van zijn woning op en begroette hen, zichtbaar verheugd, hartelijk.

Bij de algemeene begroeting viel het niemand op, dat John Crosshall even

aarzelend voor den ingang bleef staan en zijn blik over het terras liet weiden naar den kant waar de verrekken van Ronald's moeder zich bevonden. Hij werd zeer bleek en zijn gelaat vertrok zich zenuwachtig, alsof hij zeer opgewonden was.

Eindelijk greep Lilian hem bij den arm.

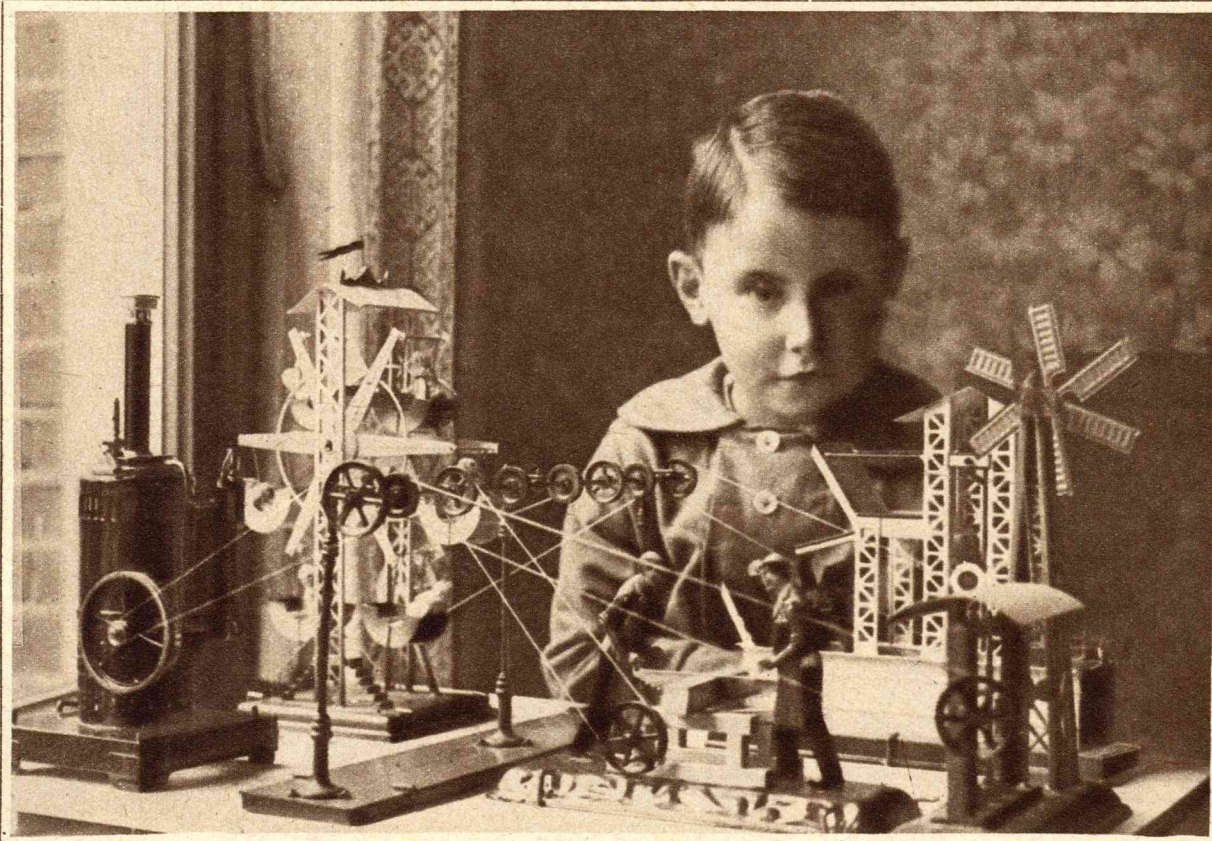
„Lieve papa,” fluisterde zij kalmevend.

Hij knikte haar, zich vermannend toe en overschreed toen met vasten tred den drempel.

Juffrouw Helleman, de huishoudster, begroette de gasten van haar heer in de groote voorhal en geleidde hen naar het ontvangsalon.

Daar praatte men een poosje, tot Mr. Crosshall den wensch uitsprak, het kasteel te bezichtigen.

(Wordt voortgezet).

NA DE FEESTDAGEN.

Hij heeft het al aardig te pakken, het bouwen met de mecano-does. Best te begripen, dat hij altijd zegt ingenieur te zullen worden.

noodig had tegen zijn eigen gevoel.

Samen met de officieren verliet hij Kreuzberg. De heeren wilden hem nog verleiden mee naar de stad te rijden en naar het casino te gaan, maar hij liet zich niet overhalen en reed naar huis.

Toen hij dien avond alleen thuis zat in zijn groot, stil kasteel, werd hij als het ware voortgedreven naar de vertrekken van zijn overleden moeder. Hij ging voor het harmonium zitten en legde zijn vingers op de toetsen.

Zoo bleef hij geruimen tijd zitten, zonder zich te verroeren. Toen gleden eindelijk zijn vingers over de toetsen en een bruisende klankenvloed doorstroomde het vertrek, die vrede aan zijn ziel moest brengen.

Hij wilde aan zijn moeder denken en trachtte zich voor te stellen, dat zij naast hem zat en luis-

ONZE GOOCHELTOEREN

XIII

DE BETOOVERDE AZEN.

Dit is een toer met de kaarten, die gewoonlijk zeer veel succes heeft. Er is echter nogal eenige handigheid voor nodig, zoodat flink oefenen geraden is.

We zullen eerst beschrijven wat er schijnbaar gebeurt.

De goochelaar neemt een pak kaarten, en verzoekt een der aanwezigen daar de vier azen uit te halen, die hij daarna op een rij op tafel legt. Even vóór hij dit doet, legt hij ze echter even boven op het geheele pak kaarten en zegt dan dat hij ze naast elkaar zal neerleggen en doet dat. Waarschijnlijk zal de een of andere toeschouwer twijfel opperen.

„O,” zegt ge dan, „ik wensch u volstrekt niet te misleiden. Die vier kaarten zijn de vier azen. Geloof u het niet, mijnheer?”

Meteen keert ge de vier kaarten om en laat zien, dat het werkelijk de azen zijn. Dan legt ge de kaarten weer op het pak.

„Nu,” zegt ge, „zal ik de vier azen andermaal uitleggen en zult u kunnen zien, dat ik geen foefjes gebruik.”

Tegelijkertijd neemt gij de bovenste kaarten van het hoopje en houdt die opzettelijk, maar zonder dat het blijkt dat het opzettelijk gedaan wordt, zóó, dat de aanwezigen kunnen zien, dat de onderste kaart geen aas is. Waarschijnlijk zal de een of ander dat zeggen, waarop dan het antwoord kan luiden:

„U schijnt niet erg geneigd te zijn, mij te geloo-

ven.” En andermaal legt ge de kaarten boven op de rest van het spel.

„Ik zal u laten zien, dat de kaarten die hier bovenop liggen, wel degelijk de vier azen zijn.”

Dat doet ge en plaatst ze daarna weer op den stapel.

„Nu,” zegt ge, een boek nemend, „zal ik dit boek op de kaarten leggen; u zult me toegeven, dat, zoolang het boek er op ligt, het voor mij onmogelijk is iets aan de kaarten te veranderen. Zooals u ziet, heb ik geen kaarten in mijn handen verborgen — ge stroopt uw mouwen op — u zult dus, hoop ik, nu wel overtuigd zijn. Ik zal nu de kaarten andermaal afnemen (terwijl ge dit zegt, neemt ge het boek weg) of misschien zal een uwer het liever zelf doen, dan is het toch zeker beslist uitgesloten dat ik ze wegmoffel. Legt u er een hier (ge wijst de plek met het boek, dat ge nog in de hand hebt, aan — een daar, een hier en een daar. Zoo. Wilt u nu boven op deze aas (ge neemt hem op en keert hem even, zoodat iedereen ziet, dat het werkelijk een aas is) drie andere kaarten leggen en op alle drie de andere azen ook drie. Zoo, dank u. Alle

vier de azen zijn dus netjes bedekt. Nu neem ik drie der hoopjes op en leg die op elkaar een eindje verder op de tafel,” zegt ge verder en ge doet dit zoo langzaam en duidelijk zichtbaar, dat niemand kan twifelen of ge doet werkelijk wat ge zegt te doen.

„Nu leg ik het boek op het andere hoopje, zóó, en als ik het boek nu weer opneem, zullen de drie gewone kaarten, die ge op dit aas gelegd hebt, zich in het boek bevinden en de drie andere azen, die zich in den grooten stapel bevonden die daar verder op tafel ligt, zullen zich bij het vierde aas gevoegd hebben. Wilt u het boek even wegnemen, mijnheer?”

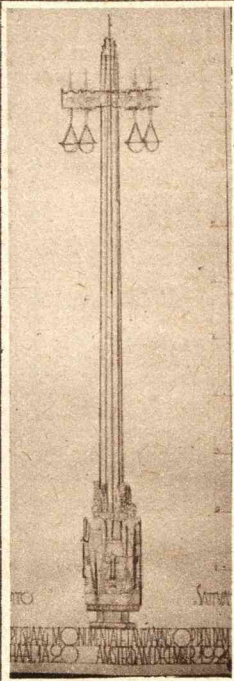
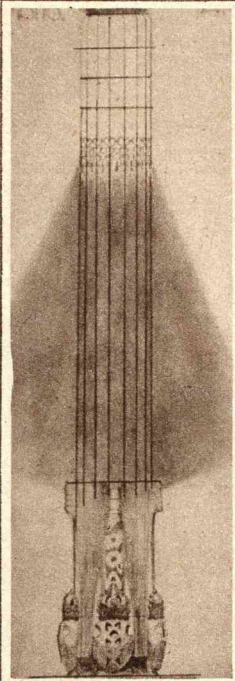
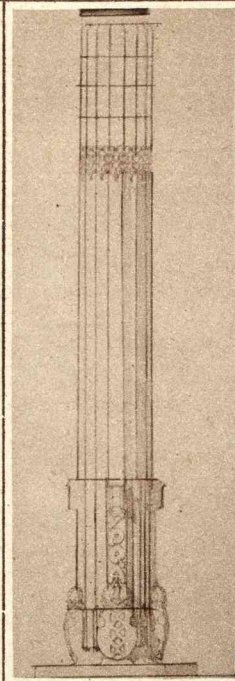
En tot verbazing van allen liggen er vier azen onder en drie andere kaarten in het boek.

Hoe het gebeurt. Het boek was van te voren zorgvuldig in orde gemaakt. Drie gewone kaarten waren er in gelegd en drie andere er onder — liefst aan den rechter hoek, zoodat ze gemakkelijk met het boek zijn op te nemen. Toen ge het boek op de kaarten legde, hebt ge dus feitelijk drie gewone kaarten op de vier azen gelegd en toen ge de vier bovenste kaarten uitlegde op tafel, legde ge daar eerst drie gewone kaarten neer en daarna een der azen. Ge weest toen op de kaart, die, zooals ge wist, werkelijk een aas was en vroeg daar drie kaarten op te leggen — die drie waren dus de andere azen, waarmee dus de toer feitelijk gedaan is; wat er verder volgt is maar om hem ingewikkelder te doen schijnen.

GEMENGD NIEUWS

Het nieuwe gebouw der Nederlandsche Handel Maatschappij, wijlen de Bazel's laatste schepping, is nu van het steigerwerk ontdaan en dus in al zijn grootheid te bewonderen. Het is een waarlijk imposant bouwwerk, een, we zouden haast zeggen, Amerikaansch massief brok steen, dat echter door de fraaie verhoudingen elke gedachte aan plompheid verwijderd houdt.

De inzendingen van de prijsvraag der monumentale lantaarns op den Dam zijn in het Stedelijk Museum tentoongesteld. De eerste prijs f 400.- werd toegekend aan den heer A. J. Kramer die het ontwerp inzond, hierboven links afgebeeld; daarnaast dezelfde lantaarn met den stralenbundel bij avond. Rechts het met den tweeden prijs bekroonde ontwerp van Anton Kurvers.

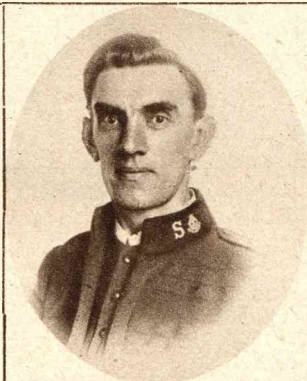
De Heer L. Natte, die na veertig jaar dienst, als gemeente-ontvanger van Velsen, aftrad.

De Heer J. Schrijver, die zijn 40-jarige werkzaamheid als onderwijzer te Houtrakpolder herdacht.

Prof. Dr. P. Weingarten, de vermaarde Weensche meester, die weer in ons land concerteert.

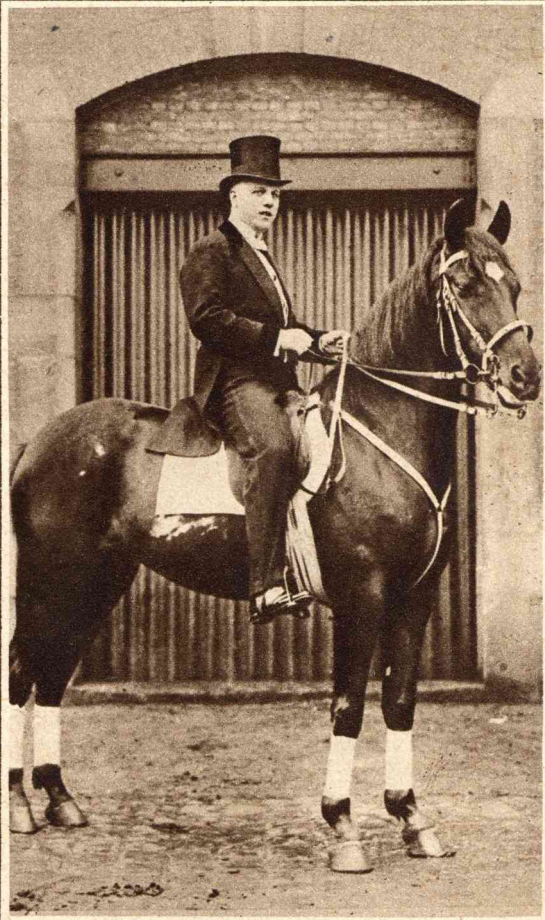
G. D. van Rossum, financieel secretaris van het Leger des Heils, die te Amsterdam overleed.

Leon Boedels, die den 27 Jan. zijn veertigjarig jubileum viert als humorist.

In aansluiting aan de platen op de titelbladzijde, hier nog een foto van Kommer-Klein als Arent van Aemstel (links) en een van Joh. Kaart Jr. als Vosmaer (rechts).

Een oude bekende van de Amstedrammers, iemand die ze in de glansperiode van het Circus Carré meermalen bewonderden, heeft deze week in den Circus Henny zijn eere-avond gehad n.l. de Heer Ernst Carré, zoon van wijlen Oscar Carré. Dat men hem nog niet vergeten was is den 5den Januari ten duidelijkste gebleken.

DIKKE KOEK

Niet dat ik aasde op den rijkdom van tante Noortje. Daar was geen sprake van. Ik kan het gewoon niet uitstaan, dat er menschen zijn, die hun bejaarde familiebetrekkingen met de stroopkwast bewerken, alleen met het oog op een erfenis. Welke practijken leiden meer tot onoprechtheid en huichelij, tot veete en wrok?

Het klaarste bewijs, dat ik mijn tante niet met strijkages behandel, is wel, dat ik een felle ruzie met haar heb gekregen, een twist zóó hevig, dat zij zich in geen twee jaar meer verwaardigd heeft om ons in onze stulp te komen bezoeken.

Terwijl de broer van mijn vrouw en diens ega al het mogelijke doen om bij tante Noortje in een goed blaasje te komen, haar daarom in alles gelijk geven en alles van haar verdragen, wensch ik mijn overtuigingen niet onder stoelen of banken te steken, en staat vooral mijn vrouw erop, dat zij baas zal zijn in haar eigen huis.

Tante Noortje was twee jaar geleden eens bij ons. Nauwelijks een half uur in huis, of zij begon al een razend gezicht te trekken. Wat was nou het geval? Onze vijfjarige bengel was wat op haar hoed gaan trappen, had met stoelen haar horlogeketting gebroken en was na een tijdje in de gang weer bezig met het bewerken van tante's paraplu. Daar over was onze gast al gevallen. Alsof je van een levenslustig kind kan verwachten, dat het 't zoete boontje uithangt!

Toch vond ik het wel een beetje jammer, dat tusschen ons en de oude dame een verwijdering was ontstaan. En dat was, zooals ik al aangaf, niet omdat wij haar financieelen welstand begeerden, maar zij had reeds een leeftijd, dat haar alles kon overkomen. En je weet nooit hoe men elkaar gebruiken kan. En daarenboven: Zij was zoo goed, en weleens te goed, zoodat het best zou kunnen, dat zij zich door een of anderen kalen meneer liet bepraten en haar zuurverdiende penningen in verkeerde handen zouden vallen. Om dit te voorkomen, achte mijn vrouw het toch beter de relatie met onze, nu juist niet schatrijke, maar toch wel goed-gesitueerde tante weer aan te knopen. Voorwaar een edele en fijne gedachte! Ik zelf zou daar zoo gauw niet zijn opgekomen.

Omdat mijn vrouwtje beweerde, dat het mijn schuld eigenlijk was, dat tante Noortje het land aan ons had gekregen, was aan mij de taak, de kwestie weer in het reine te brengen en den vrede te herstellen.

„Ik had je toch gezegd,” zoo klonk het uit haar lieve mondje, „dat je Pietje op je schoot moest nemen.”

Werkelijk, ik had te erkennen, dat onze kleine jongen door mijn achteloosheid die noodlottige strekjes had uitgehaald.

Niet alleen deze overtuiging deed mij begrijpen, dat vooral ik degene was, die thans als handelend persoon had op te treden, doch ook het besef van mijn waardigheid als man en als vader — en zelfs als eigen baas in de veertien dagen van Augustus, die men gewoon is bij familie buiten door te brengen.

Hoe mijn strijd voor den vrede te volvoeren? Ik kreeg een idee. Wij zouden onze goed-gesitueerde tante uitnodigen, voor een dineetje, en voor het overige doen, alsof onze neus bloedde. En omdat de meeste groote mannen hun gedachten hoofdzakelijk in geschriften hebben kenbaar gemaakt, besloot ik de uitnodiging niet mondeling maar met postpapier te volvoeren.

„Wat moet ze eten?” vroeg mijn vrouw. Ge-

WINTER

„We rollen er maar lekker door,
Al valt er ook veel regen;
Zoo'n winter, die bevalt mij, hoor,
Geen kou, dat noem 'k een zegen.
Mijn kolenleverancier kijkt zuur,
Ik kan daarom niet kniezen;
Het stoken maakt den winter duur,
Dus laat het maar niet vriezen.”

Zoo sprak verleden week mijn vriend,
Als zooveel and're vrienden,
Maar, alle winst is niet verdiend,
Dat moest hij ondervinden;
Want hij kreeg griep en zware koorts,
En moest veel poeiers slikken —
Salypirine enzoovoorts —
Papaver tegen 't hikken.

Nu spreekt hij heel verachtelijk,
Van: „Naren kwakkelwinter,
Met regen, wind en mist en slijk,
Zooals je nergens vindt er,
Dan hier in Holland, 't vette land
Voor dokter en aptheker,
Die gaven liefst je in elke hand
Een medicijnen-beker.

Daar gaat nu het bespaarde geld,
Bestemd voor mijn vacantie,
Was 't koud geweest, zooals voorspeld,
Geen griep en — geen kwitantie.”
Als hij, zoo moppert er geeneen,
Maar hij is 't glad vergeten
Dat hij, nog maar zoo kort geleen,
Van winter niets wou weten.

A. T.

ROOKT *Spatram*

lukkig herinnerden wij ons, dat dikke koek Tante's lievelingskost was. Met vereende krachten zou dit gerecht dan tot stand worden gebracht. Ik zorgde voor den inkoop en mijn vrouw voor de bereiding.

De dag van de aankomst onzer gast was daar. Ik was twee uur vroeger dan anders opgestaan om het noodige te koopen. De geheele dag stond op zijn kop!

Eindelijk na veel zwoegen en zweeten, en alle kunstgrepen der diplomatie bij de ontvangst van Tante Noortje te hebben toegepast, bevonden wij ons aan tafel, al verorberend den dikken koek, waar al onze hoop op gesteld was, den smakelijken vredesengel.

De aanminnige gast kwam bij elken hap meer op haar gemak, en zij zou zelfs zoo mak en handelbaar mogelijk geworden zijn, als er niet iets gebeurd was, waarop een gewoon sterveling en zijn vrouw niet hadden gerekend.

Terwijl wij namelijk opgewekt en bijna ongedwongen zaten te peuzelen en te keuvelen, trok Tante plotseling een afgrijselijk gezicht en hoorden wij een vreemdsoortig geluid. Sinds dit oogenblik was alle eetlust en animo verdwenen, en scheen de oude gewapende vrede weer neder te dalen!

Zij werd kort, liet zich niet meer bedienen, en de allerverrassendste uitdrukkingen verschenen op haar aanschijn.

Had tante iets stootends gezien bij ons, of was ze ziek geworden? Het antwoord op deze vraag, die wij elkander stelden, toen wij onze pruttelende gast ten afscheid naar de deur hadden gebracht, raakte echter geen van beide mogelijkheden. Maar den volgenden ochtend kwam onze kleine jongen op mij af, met een klein geel dingetje in zijn handje. „Papa wat is dat? Dat lag op den grond, onder de tafel.”

En de ontstelde vader kon niets anders zeggen dan:

„Dat is.... een tand, beste jongen.... maar zit nou niet langer te zeuren en ga spelen!”
MARTIN VAN WOESIK.

Als ge weet: **Victoria-Water** is ontstaan uit de natuur. Waarom drinkt ge 'n fabrikaat dan, dat kan schaden op den duur? Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

AMSTERDAMMERTJES

DE DAPPERE.

Ze hadden thuis een smousje — een vies-mollig mormeltje en daarom had hij besloten, zoodra hij van een hondententoonstelling hoorde, daar eens met z'n ega heen te gaan.

Pas door de contrôle, of daar begon het lieve leven. Pa had een catalogus gekocht — een heel boekdeel — en stond vlijtig te bladeren.

„Mannie? — Wa's dat nou voor een hondje?” teemde Moe.... „Och, wat een schatje — wat een snoesje — Zie je die verstandige oogjes? — 't Is of hij je verstaat.... Toe — wat is dat nou voor een soort? — Zou het ook een smousje zijn? — Haast net zoo verstandig als ons schatje.... He — hoe heet-ie?”

Pa bladerde in zijn catalogus. Pa zocht. Pa ketterde omdat hij 't niet vinden kon. Eindelijk: „Nero hiet-ie”. — „Nero? Zoo'n lief diertje Nero? — Neen, dat geloof ik niet!”

„Laat eens kijken.” Met een zucht van verlichting gaf Pa zijn dikke lijst aan Mevrouw, die nu dra uitgemaakt had, dat het lieve beest Bella heette.

„Beltje — zoete Beltje!” zoo haalde zij het beestje aan, dat zich aanvankelijk stil liet aaien, maar er eindelijk genoeg van kreeg en een flinken hap deed in de richting van mevrouw's modder-vette armen.

„Ze zijn toch niet te vertrouwen, man. Me motte verzichtig zijn.”

Nu, ze waren voorzichtig. Eerbiedig naderde ons tweetal de herders en roode-kruishonden. Woedend bassend of fel-jankend gaven deze prachtexemplaren een oorverscheurend concert.

„Zullen we maar niet terug gaan?” vroeg mevrouw bevend. — „Ze zijn zoo groot — Wat zien ze er kwaadaardig uit....”

Maar manlief was dapper — Vlug stevende hij door de laan — langs de palen met nummers — langs de honden, die aan weerszijden aan hun kettingen rukten, zoodat er voor den hondenminnaar niet zoo'n héél groote ruimte overbleef. Mevrouw was omgelopen — stond aan 't einde der laan te wachten — vol bewondering voor hem, die dat durfde — zoo maar alleen — tusschen die verscheurende beesten!....

Maar Paatje was toch wel een ietsje nerveus — Kwam het daardoor, dat hij een grooten, venijnigen hond op zijn poot trapte? Even een gejack — doodelijk verschrikt springt meneer op zij — Maar ach — de overbuurman nam het voor zijn mishandelden lotgenoot op — gaf een beet — Twee gillen — Pa en Ma — een scheur in Pa's Zondagsche „streepbroek”....

„Ja — ze zijn voor vreemden gevaarlijk”, zei Pa.... „daarom ben ik maar alleen door die laan heen gegaan. Je moet nou eenmaal oppassen met dat tuig....”

Ma zei niets — keek eens naar meneer z'n broek — dacht aan kleermakers-rekeningen....

N. Sm.

Het bekende adres voor prima Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

JACQ URLUS
DE WERELDVERMAARDE
NEDERLANDSCHE TENOR
ZINGT DE VOLGENDE
SUCCESNUMMERS

H 22011 „Stabat Mater” . . . . . Rossini.
„Ave Maria” . . . . . Gounod.
H 22008 „Faust”: Gegroet, verblijf...
„De Hugenoten”: Rein als de sneeuw.
Op dubbelz. records 30 cM. à f 3.50 per stuk.

OP **Musica** RECORDS

Verkrijgbaar bij:
„Vennootschap POLYPHON”
AMSTERDAM
Leidschestr. 6 - Tel. 35154

DE BRUILOFT VAN KLORIS EN ROOSJE

In aansluiting met ons artikel over de Bruiloft van Kloris en Roosje in ons vorig nummer, geven wij hier nog een op Nieuwjaarsdag op het tooneel in den Roosje, omringd door de bruiloftsgasten. Er zal wel geen Amsterdammer zijn, die de populaire stuk, dat alle jaren met Nieuwjaar weer dezelfde aantrekkings

ROOSJE IN DEN STADSSCHOUWBURG

Wijjaarsdag op het tooneel in den Stadsschouwburg gemaakte groep van de opvoerenden. In het midden: Willem Hunsche en Marie Faassen als Kloris en
euvjaar weer dezelfde aantrekkingskracht uitoefent, niet heeft gezien. Wij gelooven dan ook al onze lezers met deze groote plaat een genoegen te doen.

„FATA MORGANA”

DOOR HERMAN
N. V. D. VOORT

Terwijl buiten de stormwind gierde en de hagel regen de ruiten kletterde, zaten wij bijzonder gezellig op Robert Balfour's kamer bijeen.

Robert Balfour was een speciale vriend van mij en had ter gelegenheid van zijn verjaardag eenige intieme kennissen, waaronder ook ik, tot een gezellig samenzijn op zijn appartementen uitgenoodigd.

Daar wij allen min of meer bereisd waren, liep ons gesprek hoofdzakelijk over de avonturen die wij op die reizen beleefd hadden en tenslotte kwam het gesprek op het Oosten, dat enkelen van ons hadden bereisd.

„Daar moet je Rob aan het woord laten!” riep Billy Matthews. „Hij is een specialiteit op dat gebied. Zeg Rob, vertel eens hoeveel maal je bijna vermoord bent door roofzuchtige touaregs, hoeveel woestijnstormen je hebt meegemaakt en hoeveel luchtspiegelingen je al hebt gezien!”

Aller oogen richtten zich op Robert Balfour, daar het algemeen bekend was dat hij vier jaren geleden als luitenant bij de spahis had gediend. Deze liet zich niet lang bidden.

„Ik heb maar enkele luchtspiegelingen meegemaakt,” begon hij, het laatste gezegde van Billy Matthews beantwoordend, „maar geen enkele heeft mij zoozeer aangegrepen, als de fata morgana, welke ik eens in een spiegel zag.”

„Nou zal je wat moois krijgen,” grinnikte Billy Matthews, „een luchtspiegeling in een toiletspiegeltje.”

„Het was natuurlijk niet direct dat, wat men onder een fata morgana verstaat,” glimlachte Balfour, „maar ik weet er geen passender benaming voor. Luister jelui echter zelf.

Ik had met vijf manschappen een bericht overgebracht. Opdrachten die ontelbare malen voorkwamen. Het plan was nu, dat ik den volgende dag of den daarop volgende, per vliegtuig alleen zou terugkeeren. M'n manschappen moesten tot nader order in het kamp van kapitein Stanley blijven.”

Robert Balfour leunde in zijn fauteuil achterover en blies een groote rookwolk naar de zoldering.

„Het was in den namiddag,” vervolgde hij, „en drukke warm, toen er een oude muzelman in ons kamp kwam. Het was een grappig oud mannetje niet een ontzaggelijk langen baard. Bij iedere buiging die hij maakte, kreeg ik den indruk, dat hij vroeger of later ontegenzeggelijk op dit mannelijk sieraad moest trappen. Ik bemerkte spoedig, dat het zoo'n soort reizend toovenaar was, die voor weinig geld alles en iedereen de toekomst voorspellen. Nu weet jullie dat ik allerm minst bijgeloovig ben, maar nu vatte ik het plan op, mij de toekomst te laten voorspellen. Hoofdzakelijk, omdat ik meelijden met den ouden man had, die aan iedere tent tevergeefs aanklopte. Het laatste kwam hij bij een sahib terecht, die hem met een: „ruk op, ouwe heksenmeester!” afpoeierde. De oude wilde reeds ons kamp verlaten, toen ik hem terugriep. Direct haastte hij zich naar mij toe.

„Wenscht de sahib zijn toekomst te weten?” vroeg hij gretig.

Ik glimlachte om zijn ijver. „Laat maar eens zien wat je kunt,” antwoordde ik.

Hij schudde droevig het hoofd, waarbij zijn rafelige baard naargeestig heen en weer zwabberde. „U gelooft mij niet, sahib, u denkt dat ik een van die kwakzalvers ben die ons beroep te schande maken. Allah verderve hen; maar vraagt u aan iedereen naar Hadschi Mohammed, — Ibn, — Hadschi, — El. ....”

„Ja, 't is goed,” viel ik hem in de rede. Ik was er niet bijster op gesteld het slot van zijn naam, die bij de meeste Oosterlingen onrustbarende lengten hebben, af te wachten.

„Ik zal u bewijzen dat ik geen kwakzalver ben,” zei hij plechtig, met gekruiste beenen tegenover mij plaatsnemend. „Daarom zal ik u eerst iets van uw verleden vertellen.”

Hij diepte uit een der zakken van z'n wijden kaftan een vreemdsoortigen, eenigszins bolvormigen

spiegel op, voorzien van een waarlijk kunstig uitgesneden, ivoren rand. Nadat hij met een zijden doek het glinsterende oppervlak zorgvuldig had schoongewreven, legde hij den spiegel voor zich op den grond.

Ik beschouwde de heele vertooning als grooten onzin, maar toch keek ik nieuwsgierig toe wat de oude heer met zijn tooverspiegel zou uitvoeren. Hij begon met eenige vreemdsoortige woorden te prevelen, keek mij een seconde doordringend aan en vestigde toen zijn half toegeknepen oogen op den spiegel.

Bijna vijf minuten bleef hij zoo zitten en ik werd reeds ongeduldig, toen hij met een langzame, een-tonige stem begon te spreken.

„U bent uit Engeland geboortig. Uit zucht naar avonturen, want u bent gefortuneerd, bent u hierheen gekomen.”

„Dat klopt,” dacht ik bij mijzelf.

„Er bestaat echter nog een reden,” vervolgde hij op denzelfden toon, „u had ernstig ongenoegen met een van uw familieleden. Het was echter een misverstand, daarom is het nu weer bijgelegd en daar uw diensttijd bijna om is, bent u van plan binnen enkele maanden naar uw land terug te keeren.”

„Dat klopt ook,” dacht ik. Jelui kunt begrijpen

wolkachtigen sluier, maar eensklaps scheurde die vaneen en... een vrouwengelaat van zeldzame schoonheid staarde mij aan. Ik maakte een beweging van verrassing, die den ouden mahomedaan niet ontging.

„Wat ziet u, sahib?” vroeg hij gespannen.

„Een meisje,” antwoordde ik.

„Uw toekomstige vrouw,” zei hij onmiddellijk, „let goed op wat ze u zal zeggen, uw leven kan er van afhangen.”

Ik begreep niet wat de oude man met dat: „let goed op wat ze u zal zeggen,” bedoelde, maar toch keek ik scherper toe. Plotseling zag ik, dat de oogen van het meisje een wild-angstige uitdrukking aannamen en dat haar lippen zich bewogen. Het klinkt ongeloofelijk, maar ik zag, ik voelde als het ware de woorden van haar lippen komen. Duidelijk deelde zich het volgende bericht aan mijn hersenen mede:

„Ga morgen nog niet naar uw garnizoen terug!” Zuiver, als waren zij hardop uitgesproken, bereikten deze woorden mij. Toch hoorde ik ze niet, maar ze bereikten m'n hersenen.

Plotseling verdween het visioen en m'n eigen verbaasd gelaat staarde mij uit den spiegel aan.

„Ik weet niet wat zij u gezegd heeft, sahib,” zei de oude man, terwijl hij een tweede goudstuk

dat ik hem gaf, met verrassende behendigheid liet verdwijnen. „Maar ik bid u bij Allah, sla het nooit in den wind. Vanuit het onbekende komen dingen tot ons, die wij niet mogen vergeten.”

En ik sloeg den raad niet in den wind,” vervolgde Robert Balfour zacht, „voor het eerst van mijn leven werd ik bijgeloovig en den volgende dag gaf ik het verlangen te kennen, om nog eenige dagen te blijven. Kapitein Stanley greep m'n voorstel met beide handen aan. Daar hij tot over z'n ooren in de administratie zat, kon hij mijn hulp voor een paar dagen best gebruiken. De H.L. 24, een groote Handley-Page, vertrok dus zonder mij.”

Robert Balfour streek met de hand over het voorhoofd.

„Nog geen drie uur later kwam het ontstellende telegram: „H. L. 24, even voor aankomst van een hoogte van ruim twaalfhonderd meter neergestort. Beide inzittenden, luitenant Harry Jones en mechaniciën Blake,

werden op slag gedood.”

In ons klein gezelschap bleef het na Balfour's wonderlijk verhaal langen tijd stil. Ieder van ons herinnerde zich dit ontzettende ongeluk nog even goed, alsof het gisteren en niet vier jaar geleden gebeurd was. Luitenant Harry Jones was ons aller vriend geweest en zijn dood, bij de Air-service, daar in Afrika, had ons allen diep getroffen. Nimmer had ik en de anderen echter vermoed, dat Robert Balfour bijna eveneens het slachtoffer van dat vliegongeluk was geworden. Hij zou met hetzelfde vliegtuig naar zijn garnizoen terugkeeren en slechts die geheimzinnige waarschuwing, die hem als een „fata morgana” verscheen, had hem daarvan weerhouden en zijn leven gered.

Het duurde geruimen tijd voordat de gedrukte stemming, welke de sombere herinnering bij ons had opgewekt, eenigszins week.

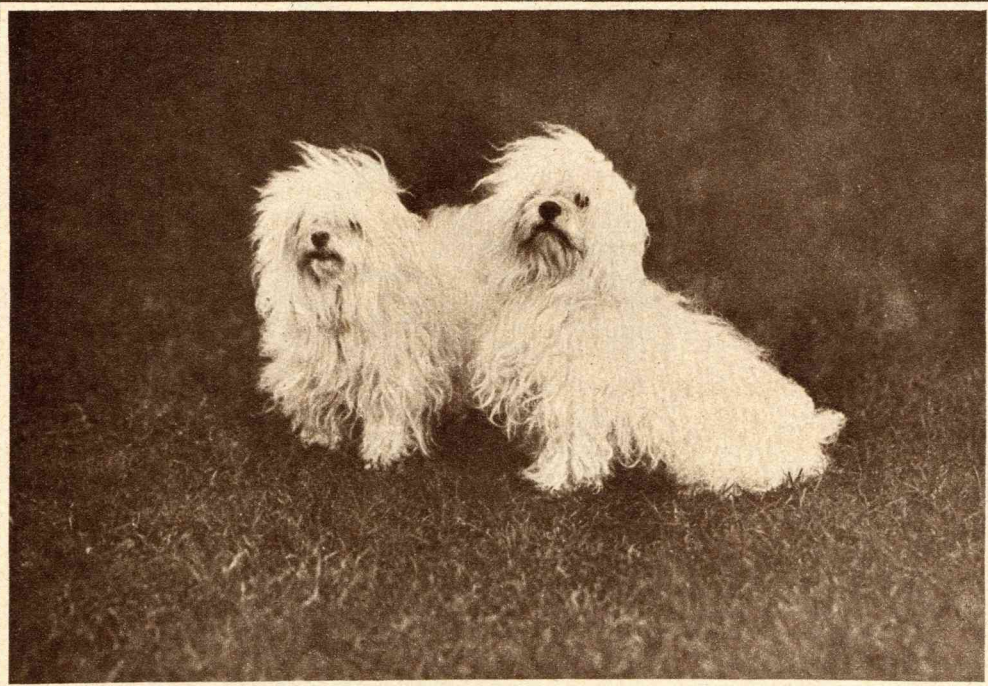
De jonge Billy Matthews, dezelfde die Balfour eenige oogenblikken geleden zoo spottend in de rede was gevallen, was de eerste die een vraag te berde bracht:

„En het meisje, Rob, dat je in den spiegel zag, ben je haar nooit tegengekomen?”

Die vraag wekte Balfour uit zijn overpeinzingen. „Neen. Wat dat betreft geloof ik dat die oude waarzegger zich vergist heeft. Ik heb tenminste nooit een vrouw ontmoet, die ook maar een weinig op haar geleek. Ik vind het anders allemachtig jammer,” voegde hij er aan toe. „Maar toch... toch heb ik het nog niet opgegeven.”

„Dan zie ik er van komen, dat jij een oude vrijer wordt,” merkte Matthews lachend op. „Je hebt nu al vier jaar tevergeefs gewacht.”

„Het spijt me anders geducht voor jou,” zei hij

Een paar fraaie Malthesertjes, die reeds op meerdere hondententoonstellingen de aandacht hebben getrokken.

dat ik verbaasd was. Ik beduidde den man om met het verleden op te houden, daar ik hier verder allerm minst nieuwsgierig naar was; en maar met het tweede bedrijf te beginnen. Nu komt echter het vreemdste gedeelte van mijn verhaal.”

Robert Balfour wachtte even en vervolgde: „Nadat de oude man weer zijn vreemde formule had uitgesproken, boog hij zich dicht over den spiegel heen. Geruimen tijd bleef hij in dezelfde houding zitten. Tenslotte richtte hij zich met een spijtig gelaat weer op.

„Ik kan onmogelijk in uw toekomst zien, sahib,” zei hij deemoedig. „Er hangt een groote wolk over de waarheid, waar mijn oog niet doorheen kan dringen.”

Ik wierp hem een souverain toe. „Kom dan een volgende keer maar eens terug, misschien is die wolk dan wel weer weggedreven,” zei ik spottend.

Ik beschouwde het geheele geval als geëindigd, maar de vreemdsoortige oude liet mij niet los.

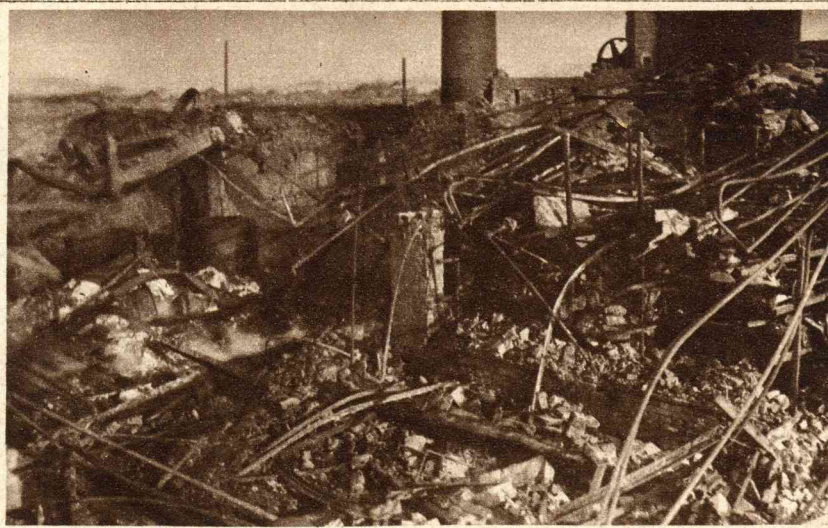
„Ik zeg dat het voor mij onmogelijk is, heer,” zei hij onverstoort, „maar misschien zij het u met Allah's wil vergund, zelf in den spiegel uw lot te lezen.”

Ik had een onweerstaanbaren drang om in lachen uit te barsten, maar ik deed toch wat hij mij vroeg en staarde in den glinsterenden spiegel.

Eerst zag ik niets anders dan mijn eigen gelaat, maar toen... jelui kunt er om lachen en het kan mij niet schelen of je het gelooft of niet, verdween mijn gelaat en ik zag een witten mistigen sluier.

„Hij zal z'n zakdoek tusschen jou en den spiegel gehouden hebben, Rob!” riep Billy Matthews, de onverbeterlijke spotvogel, uit.

Zonder op zijn uitroep acht te slaan, vervolgde Balfour: „Zooals ik jelui vertelde, zag ik een witten

OOSTZAAN. Alhier heeft een zware brand de stijfelfabriek, een filiaal van „De Bijenkorf” te Koog aan de Zaan, in de asch gelegd. Zoowel de fabriek als het kantoor zijn totaal uitgebrand, niets kon gered worden. Links: Het vernielde gebouwencomplex; rechts: Een kijkje van nabij op de puinhoopen.

zich tot mij wendend. „Ik ben er van overtuigd, dat Rob's verhaal met fotografische nauwkeurigheid in je brein is vastgelegd, doch daar de hoofdpersoon het slot van zijn verhaal zelf nog moet meemaken, vind ik het beter dat je bijvoorbeeld schrijft: — Het geachte publiek moet mij excuseren, maar door het zoek zijn van een der hoofdpersonen, speelt het tweede en laatste bedrijf: de vereeniging der twee gelieven — veertig jaar later. Onze goeie Rob zal zich dan niet zoo behoeven te haasten.”

Billy Matthew's woorden brachten een uitbarsting van vroolijkheid teweeg, die de sombere stemming van zooveen als bij tooverslag wegvaagde. De gedrukte stemming was geheel verdwenen en eindelijk, laat in den avond namen wij allen in de beste stemming afscheid, om onze respectieve woningen en bedden op te zoeken.

Nu komt het wonderlijke gedeelte van Robert Balfours' geschiedenis. Ik was op reis geweest en had zoodoende in dien tijd van mijn vrienden niets gehoord. Nu kan er in vier maanden veel gebeuren en ik ondervond dit al spoedig.

Op zekeren morgen, enkele dagen na mijn terugkeer, wandelde ik in Oxfordstreet en het plan kwam bij mij op om m'n oude vrienden eens te verrassen. Voordat ik echter aan mijn plan uitvoering kon geven en een taxi roepen, hoorde ik een bekende stem mijn naam roepen. Het volgend oogenblik zag ik een langen, in een licht geruit sportpak gekleeden heer, met groote passen de straat oversteken. Direct herkende ik Robert Balfour, maar vroolijker, levenslustiger, dan ik hem ooit gezien had.

„Henry, ik heb het slot voor je,” zei hij, nadat we elkaar hartelijk begroet hadden.

Ik keek hem verbaasd aan. „Het slot, welk slot?”

„Maar kerel, waar zit je geheugen!” riep hij uit. „Je herinnert je toch dat verhaal van een poos geleden?”

„Watblief? Je wilt toch niet beweren, dat je het meisje...”

„Gevonden hebt. Precies, dat wil ik juist wel,” viel hij mij vroolijk in de rede. „Over twee maanden treed ik met haar in het huwelijk en ik

noodig je hierbij plechtig uit, dit met je tegenwoordigheid te willen opluisteren.”

Ik was nog steeds niet van mijn verbazing bekomen. Balfour bemerkte dit en troonde mij mee naar een klein, gezellig restaurant.

„Ik zal je alles haarfijn vertellen,” zei hij, zoodra wij gezeten waren.

„Ongeveer veertien dagen na jouw vertrek,” begon hij, „en een maand nadat ik jelui dat verhaal deed, kregen wij een uitnoodiging voor een gemaskerd bal bij de Barndale's. Wij waren zoodat allen van de partij, Frank, Richard, James Cook, Matthews en nog een paar anderen.

We amuseerden ons uitstekend en ik zelf danste den geheelen avond met een slank figuurtje in een rose domino.

Bij het démasqué kwam de climax! Voor mij tenminste. M'n schoone onbekende deed haar masker af en... Ik moet op dat oogenblik werkelijk een harden schreeuw gegeven hebben, want in een oogwenk waren wij omringd door een massa menschen, die ons met angstige gezichten aanstarden.

Gelukkig wisten Frank en James, die den toestand waarin ik verkeerde opmerkten, een weinig ruimte te maken en ons, d.w.z. mijn dame en ik, uit de menigte te loodsen.

Eenige oogenblikken later zat ik alleen met haar in een rustig hoekje en had tot taak haar de verklaring van mijn plotselingen schreeuw te geven.

„Zie ik er dan zoo schrikjagend uit,” vroeg zij glimlachend.

Nu, je begrijpt, dat ik niet anders kon, dan haar het verhaal van A tot Z vertellen, alleen verzwegg ik dat die oude spiegel-toovenaar haar als mijn toekomstige echtgenoot had aangewezen. Ze luisterde heel geduldig en toen ik haar tenslotte bedankte voor haar waarschuwing, die indertijd mijn leven reddde, zei ze met een lieven glimlach:

„Ik kan mij heusch niet herinneren, Mr. Balfour, dat ik u voor dat ongeluk gewaarschuwd heb, en dan op zoo'n bovennatuurlijke manier; maar ik ben heel blij dat u toen die waarschuwing kreeg.” Werkelijk Henry, ik kon haar voor die woorden wel omhelzen, en...”

„En?” vroeg ik, toen mijn vriend zweeg.

Hij bloosde als een schooljongen. „Ik kwam eenige keeren bij haar aan huis, altijd natuurlijk op verzoek van haar vader, wien zij de heele zonderlinge geschiedenis verteld had.”

„De rest had natuurlijk het gewone verloop,” schertste ik.

„De bezoeken werden talrijker, de liefde ging zich er mee bemoeien, wat tot gevolg zal hebben, dat Robert Balfour over twee maanden een gelukkig en model-echtgenoot zal zijn.”

„Maar à propos hoe heet zij?”

„Betsy Norton.”

„Toch geen dochter van dien Oosterschen oudheidonderzoeker, James Norton?”

„Je slaat den spijker op den kop, Henry.”

Ik floot. „Allemachtig, nou snap ik waarvoor die er zoo tuk op was, dat verhaal van jou zelf te hooren. Alles wat maar eenigszins met het Oosten in verband staat interesseert hem geweldig. Werkelijk Rob, je bent een reuzen boffer.”

„Toch begrijp ik niet hoe het mogelijk is,” merkte ik na eenigen tijd peinzend op. „Ik heb altijd gedacht dat de wonderen, tenminste zulke soort wonderen, de wereld uit waren en nu blijkt het, dat ik mij vergist heb. Je romantische geschiedenis zal nu wel overal bekend zijn, niet?”

Mijn vriend knikte. „Ja, ik vrees van wel, ofschoon Billy Matthews overal het praatje rondgestrooid heeft, dat ik dien schreeuw gaf omdat de bankier William, iemand van een goede honderd kilogram, op m'n eksterroogen trapte.”

We schoten allebei in den lach.

„Net iets voor Matthews,” zei ik, „maar niemand zal het gelooven.”

„Natuurlijk niet, maar het is z'n gewoonte om de al te nieuwsgierige dames en heeren op zoo'n manier af te poeieren. Of ze het gelooven of niet, komt er voor hem niet op aan.”

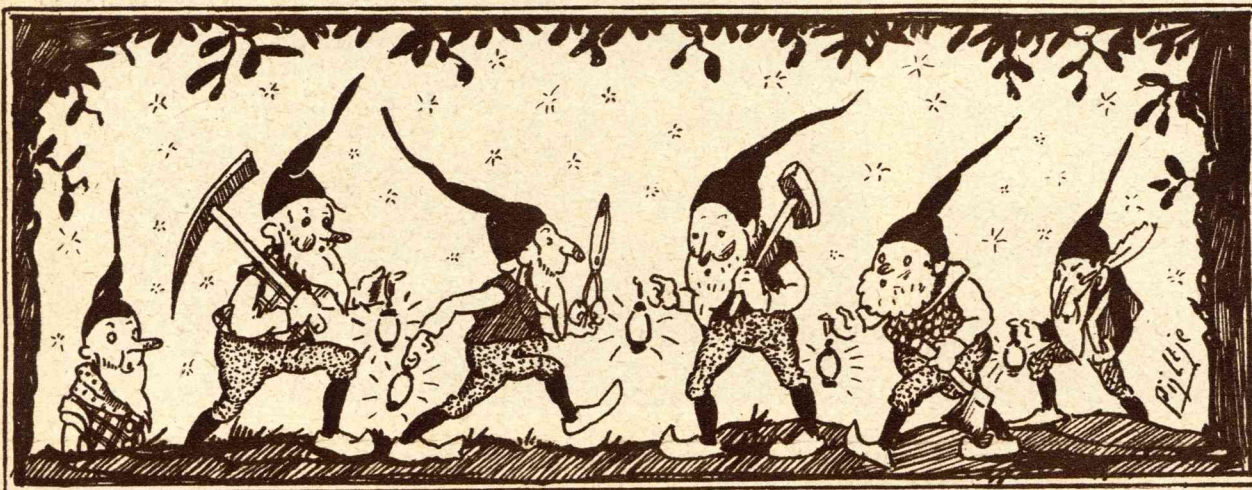
We spraken nog eenigen tijd over verschillende dingen die in mijn afwezigheid waren voorgevallen en namen toen afscheid. Robert Balfour, om naar zijn verloofde te gaan, en ik, om mij naar mijn kamers te begeven, teneinde een van de wonderlijkste geschiedenissen welke ik ooit had gehoord te vereeuwigen.

HUIZEN. De door twee gezinnen bewoonde boerderij met woning en bergplaats van den heer Van der Hulst alhier is in vlammen opgegaan. Niets kon gered worden. Wat er van de woning overbleef toont de foto.

AMSTERDAM. Door het omstooten van een petroleumtoestel is brand uitgebroken in een woning op de Schelliegwouderdijk 83d. Alles brandde totaal weg. Alleen de paal, links op de foto, en het stukje muur bleven over.

ONS KINDERHOEKJE

HANSJE, MIJN KNECHT

Oom Herman had aan Klaas verteld,
Dat heel, heel lang geleden,
In bosch en veld en dorp en stad
Kabouters leefden, die soms wat
Voor arme tobbers deden.

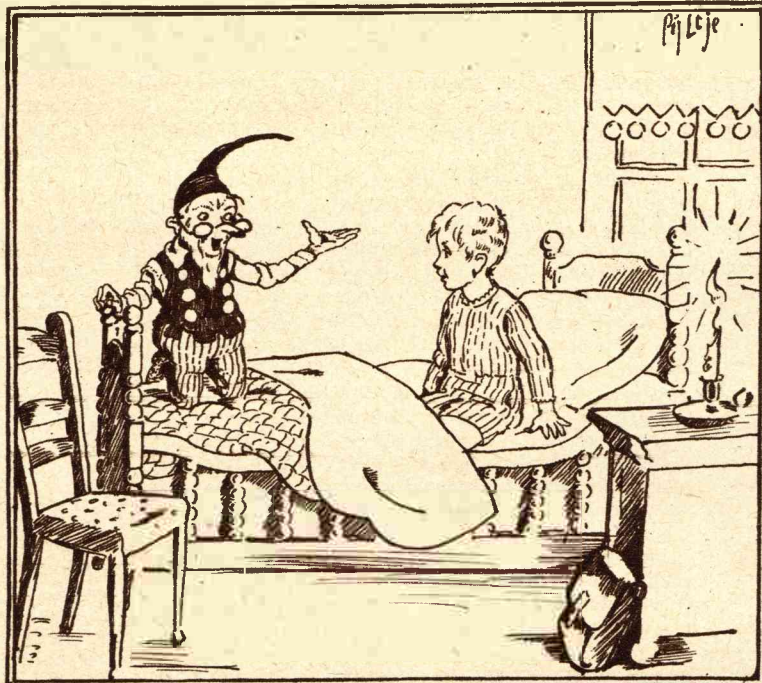
Zij kwamen 's nachts, als alles sliep,
Voorzichtig uit hun holen,
Verschenen dan heel schoon en kwiek
In keuken, werkplaats en fabriek,
Door schoorsteen en riolen.

Zij maakten voor den armen man,
Die heel den dag moest werken,
Soms al het werk op eenmaal af,
Dan had zoo'n man eens mooi vrij-af,
En kon heel vroom gaan kerken.

En Klaas, die juist een tobber was,
En altijd school moest blijven,
Omdat hij nooit zijn sommen had
En 't andere werk alleen in klad,
Stond aan zijn kin te wrijven.

„En leven die kabouters nog?”
Vroeg Klaas, die al ging hopen.
En toen oom zei, dat hij 't wel dacht,
Zei Klaas: „Dan zet ik gauw vannacht
Mijn raam een beetje open.”

En werk'lijk, toen Klaas stevig sliep,
Kwam hem zoo'n ventje wekken.
Hij zei: „'k Heet Hans en 'k ben uw
knecht,

Ik reken goed en schrijf niet
slecht,
Wilt gij mij werk verstreken?”

„Hansje mijn knecht,
Wat blijft u, mijn vrind?
Maak eens gezwind,
Vlug als de wind,
't Huiswerk, dat zich in mijn
schooltasch bevindt.”

En Hansje maakte som na som,
Schreef thema's en tabellen;
Hij cijferde heel accuraat,
Zijn schrijven was ook lang niet
kwaad,
Ook kon hij keurig stellen.

„Hansje mijn knecht,
Wat blijft u nog meer?
Haal dezen keer

't Potje met smeer,
Poets dan mijn schoenen van geiteboks-
leer.”

En Hansje poetste glimmend glad,
De laarzen van lui Klaasje;
Hij was in tien minuten klaar,
En vroeg toen met beleefd gebaar:
„Wat hebt ge nu nog, baasje?”

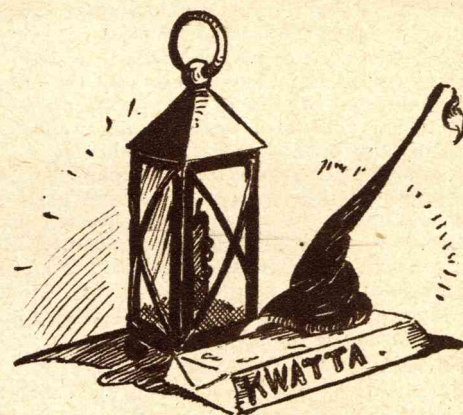
„Hansje mijn knecht,
Wat blijft u hierna?
'k Kreeg van mama
'n Reep chocola,
Neem dien als loon voor je diensten en
ga!”

Kabouterman greep toen den reep
Heel stevig in zijn handje,
Verdween — en uit was nu 't bedrijf;
Oms Klaasje dacht: „Hoera, ik blijf
Tot acht uur in mijn mandje!”

Toen — zeven uur — zijn moeder riep:
„Klaas, kom nou uit de veeren,
Want weet, je werk is nog niet af,
En meester geeft je zeker straf,”
Ging Klaas zich nog eens keeren.

En toen de klok al acht uur sloeg,
Werd moeder kwaad en sjoede
Haar Klaasje haastig 't bedje uit,
En toch, het ventje lachte luid,
En riep: „'t Is lang in orde!”

Maar toen hij op de tafel nog
Zijn kwatta-reep aanschouwde,
Begreep hij, dat zijn goede oom
De schuld was van den mooien droom,
Die hem weer strafwerk brouwde.

ALLE VIER UIT EEN STUK VRIJ VERTAALD UIT HET DEENSCH VAN CARL EWALD

DE GESCHIEDENIS VAN HET BRANDHOUT.

„Eéns was ik de fierste boom in het woud.”
„Praalhans!” zei de steenkool. „Wacht maar
eens, tot mijn beurt komt.”

„Wacht zelf zoo lang,” antwoordde het brand-
hout en ging verder:

„Ik was dan een boom... en een groote boom
... een beukeboom. Ik stond in het bosch, dicht
bij het meer, zoodat ik mijn takken kon spiegelen
in het heldere water. Ieder voorjaar liep ik uit en
ik mag gerust zeggen, dat ik mooi was om te zien.
Maar eigenlijk is dat niet eens noodig, want anderen
zeiden dat al genoeg voor mij. Elkeen die mij zag,
bewonderde mij luide. Er was zelfs een dichter, die
verzen over mij schreef en ze in de courant zette.
Er waren veel verliefde paartjes, die hun namen
schreven in mijn schors. Er waren twee raven, die
hun nest bouwden in mijn top en rondom in mijn
takken huisden vinken en spreuwen; en allen
waren evenzeer tevreden over hun logies.”

„Dat klinkt wel aardig; dat moet ik zeggen,”
merkte de steenkool op. „Jammer maar, dat men
zoo weinig meer aan je zien kan van al dat moois.”

„Als men aldoor in de rede gevallen wordt, dan
kan ik mijn beurt niet afwachten,” zei de cokes.
„Laten we een beetje elkanders zenuwen ontzien.”

„Aan mijn voet had ik altijd een heerlijk, zacht
tapijt: in het voorjaar van witte anemonen, later
van fijn, groen gras en 's winters zorgde ik er zelf

voor, met mijn dorre bladeren, waar dan nog dik-
wijls de witte sneeuw overheen kwam. Iederen
zomer nam ik in omvang toe: een klein stukje
aan elke twijg en een ring om mijn stam. Ten
laatste was ik een echte reus. Al stormde het in den
herfst ook nog zoo hard, dat mijn kameraden om
mij heen kraakten en knakten, dan bleef ik nog
onwrikbaar staan. Een zalige tijd was dat.”

„'t Is zonde,” zei de turf: „Maar hoe kwam er
dan een einde aan?”

„Dat weet ik niet,” sprak het brandhout.
„Waarschijnlijk werd ik te groot. Ik hoorde de
mensen zoo iets zeggen, van dat ik plaats moest
maken voor jonge boomen, dat ik nu lang genoeg
gestaan had en dat ik kostelijk brandhout zou
geven, of iets dergelijks.”

„De mensen... ha, ha, ha!” lachte de steen-
kool.

„De mensen... 't is zonde... ha, ha, ha!”
lachte de turf.

„Ik lach niet meer,” zei de cokes.

„Ik zou eigenlijk ook niet weten, wat jullie nu
zoo belachelijk vindt,” hernam het brandhout,
beleedigd. „De mensen zijn toch wel ons aller
heer, zou ik meenen. Ze hakten heele stukken van
mij af, sloegen touwen om mij heen en velden mij.
Dertig man waren er noodig voor dat werk, en ik
viel met zoo'n schok, dat de grond er van dreunde.
Toen werd er weer aan mij gezaagd, en ik werd
gemerkt met krijt, en op elkaar gestapeld en op de
volgende auctie werd ik verkocht en toen in kleine
stukjes gehakt. Nu is er niets meer van mij over,
dan dit kleine brokje, dat je hier ziet.

Dat is nu mijn geschiedenis. Heeft een van u een

betere, zoo laat hij er mee te voorschijn komen.”

„Ja, ik, waarschijnlijk,” zei de steenkool.

„Maar laat ons nu eerst den turf hooren.”

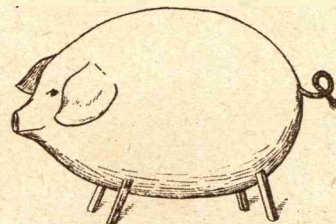
„'t Is zonde,” zei de turf. „Het is maar zoo erg
onbeduidend, wat ik te zeggen heb.”

„Kom, begin,” riepen de anderen.

(Wordt vervolgd)

VARKEN VAN EEN CITROEN

Hiervoor neemt men een citroen met een spitse
punt. Een beetje boven die punt, die den snuit zal
vormen, worden links en rechts insnijdingen ge-
maakt in de schil, voor de oogen. Aan 't andere
uiteinde wordt voorzichtig de schil plat afgesne-

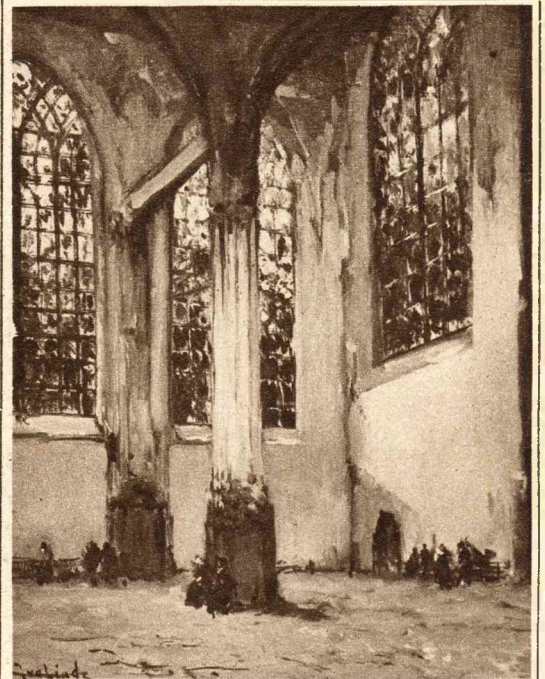

den (niet zóo ver, dat men de vrucht zelf raakt)
en van dat stukje schil snijdt men de twee ooren,
die in twee op de juiste plaats aangebrachte
insnijdingen vastgestoken worden. Een eindje
touw wordt sterk gedraaid en het uiteinde wat
uitgeplozen, dat is de staart met 't karakteristieke
krulletje. Nu komt het dier te staan op 4 pootjes
van lucifers. In de insnijdingen voor de oogen
kan men als men wil twee krenten stoppen.

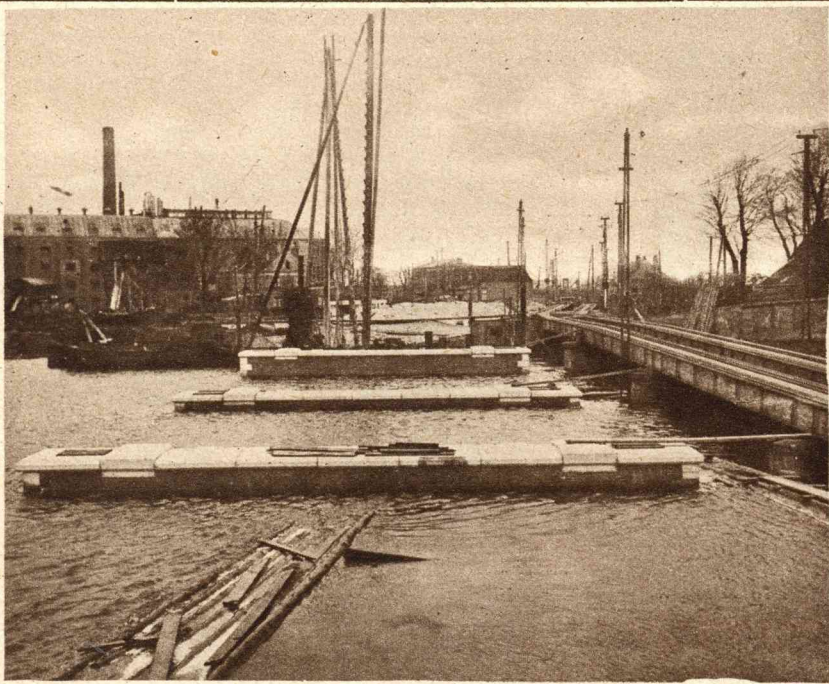
GEMENGD NIEUWS

Dinsdag is door de Franschen minister van Arbeid en Gezondheid, Jules Godart, die in ons land gekomen is om een denkbeeld te krijgen van den woningbouw in Nederland, een bezoek gebracht aan de hoofdstad, waar hij o.a. een bezoek bracht aan den Gem. Geneeskundige dienst. 1. Dr. Heyermans, dir. van den Geneeskundigen dienst; 2. Minister Godart, 3. Burgemeester de Vlugt, 4. Minister Aalberse.

Van de tentoonstelling der Beeldende-kunstenaarsvereniging „De Schakel” in het gebouw Heystee. Een hoekje in de oude kerk, schilderij van J. van der Linde Sr.

HALFWEG. De nieuwe brug te Halfweg is nu zoover gevorderd, dat de onderbouw gereed is. Wij geven hier een overzicht van den stand van het werk, waaruit men kan zien hoe breed de nieuwe brug wordt. Rechts de oude brug.

HAARLEM. In de Smedestraat heeft tijdens den storm der afgelopen week een fraaie oude topgevel het moeten ontgelden. Links de geschonden gevel; rechts een gevel in dezelfde straat, waaraan te zien is hoe de eerste is geweest.

ZANDVOORT. Een kiekje van de Zandvoortsche laan tusschen Haarlem en Zandvoort, die deze maand 100 jaar bestaat.

HAARLEM. Een teekening van de Kleverlaan, bij het Huis ter Kleef, in opdracht der gemeente voor den Stedelijk Atlas geteekend door J. Wigersma.

DE VROUW EN HAAR RIJK

Al is het seizoen al te ver gevorderd, dan dat de meesten onzer er nu nog over zouden moeten denken, haar winter-garderobe met een bontjas te voorzien, konden we toch geen weerstand bieden aan de verleiding om dit bijzonder fijne modelletje, uitgevoerd in bisam, met kraag, manchetten en onderzoom van taupekleurige nutria, aan onze lezeressen te laten zien. Costuumpje en hoed zijn verder wel met zooveel smaak en distinctie gekozen, dat ze het manteltje op z'n voordeelst doen uitkomen. Een lesje, hoe wij 'n volgenden keer 'n fijn geheel kunnen verkrijgen.

GRIJS HAAR.

De hedendaagsche dame heeft het pikant effect van het witte haar reeds lang ontdekt en is daarvoor genaderd tot het bewustzijn van de meest geraffineerde kunstenaar op het gebied van de flirt: van de dame uit het Rococo-tijdperk. Bij de witte pruik zweert de dame uit de twintigste eeuw, althans buiten de gemaskerde bals, weliswaar nog niet, maar aangezien de dame entre deux âges tegenwoordig bijna nog meer in trek is dan het jonge meisje, laat zij de witte streep in het blonde of donkere haar opzettelijk uitkomen, want zij weet, dat dit coquetteeren met den ouderdom, waarvan zij in werkelijkheid en in haar binnenste nog ver af is, hare bekoring aanzienlijk verhoogt. De witte streep is daarom voor het oogenblik bij kort en bij lang haar de groote mode, ja, de dame, die de lichte streep zelfs in het pagekopje laat opvallen, legt er op die manier den nadruk op, dat zij door het kortgeknipte haar volstrekt niet jeugdig wil schijnen, doch alleen hulde brengt aan een modegebod.

Maar de eerste grijze en witte haren vertoonen zich niet gewillig overeenkomstig het verlangen van de modedame, want zij komen bijna altijd aan de slapen te voorschijn, terwijl de witte streep in het midden van het haar op het voorhoofd moet liggen, „ingelegd” tusschen een glanzende roodgouden of kastanjebruine haarweelde als een briljant in zwart onyx, ook al één van de tegenstellingen, welke op het oogenblik door de mode ten troon geheven zijn. Nu is het een onaangenaam geval, als een dame de witte streep gaarne bovenop het hoofd heeft, doch de zilveren draden zich als verkondigers van den ouden dag aan beide zijden van het hoofd hebben genesteld en verdacht

door de golfjes bij de ooren schemeren.

Er behoort toch altijd een zekere oefening van zelfbedwang toe om, in weerwil van alle concessies der mode aan het witte haar, bij de eerste ontdekking der lichte streepjes aan de slapen niet bitter bedroefd te worden. Maar voor een hedendaagsche vrouw er toe besluit er kennis van te nemen, dat het ware aantal harer jaren reeds door verandering van haar uiterlijk naar uiting dringt, vraagt zij eerst bij de kapster of in het schoonheidssalon, inlichtingen, of dat onvoorwaardelijk het geval moet zijn, en de menschkundige kapster, die er aan gewoon is, in den strijd met den ouden dag om het schoone uiterlijk der vrouw als overwinnaarster te voorschijn te komen, belooft glimlachend, dat tijdstip nog minstens tien à twintig jaar te verschuiven.

Een witte streep in het haar zou natuurlijk er beter op berekend zijn, de bekoorlijkheid van de draagster te verhoogen, maar als de natuur zoo tactloos is, die streep op de verkeerde plaats aan te brengen, dan moet men haar een handje helpen

De verlengstukken aan onze oorversierselen moeten nog steeds langer worden, naar uit Parijs wordt gediteerd. Die op onze Parijsche foto zijn namelijk al ruim dertig centimeter lang! Deze zijn geheel uit goud en paarlen, de groote, waarin het snoer eindigt, druppelvormig.

en haar kleine vergissingen in de plaatsing van het witte haar verbeteren. Dat wil zeggen, aan de slapen wordt aan de zilveren draden hun oorspronkelijke kleur teruggegeven, maar in het midden van den haardos krijgt een streep de eervolle opdracht, van de pikantheid der draagster te getuigen en te dien einde wordt het kleurloos gemaakt. Zoopende kan men een schoone vrouw niet verwijten, dat zij bang is voor de eerste witte haren, zij stelt ze integendeel opzettelijk ten toon, maar daar, waar de dame ze hebben wil en niet, waar de natuur ze gewoonlijk, zonder met iets rekening te houden, onbarmhartig neergetoetst heeft.

De pikante mode van het coquetteeren met den ouden dag door een witte streep in het haar bepaalt zich niet tot de dames. De elegante man, in het bijzonder die met donker haar, is er tegen-

woordig eveneens op gesteld, een lichte streep te vertoonen. Jonge mannen, die een aanzienlijke positie bekleeden, achten het niet in overeenstemming met hun waardigheid, er al te jong uit te zien, en het kleurloos maken van een klein gedeelte van hun haar bezorgt hun de gewenschte waardigheid en tegelijkertijd een zekere pikantheid in hun uiterlijk. Ongetwijfeld staat een eleganten jongen man grijs of wit haar uitstekend en als hij de eierzucht heeft, ook door correctie van zijn uiterlijke verschijning het effect van zijn persoonlijkheid te versterken, dan moet hij in het bijzonder met het kleurloos laten maken van zijn haar zeer vroeg beginnen, want wie weet, of, als hij den leeftijd voor echt grijs haar bereikt, nog wel het noodige materiaal aanwezig is.

HET GEREEDMAKEN VAN GROENTEN.

Vaak worden de spijsen niet met oordeel klaar gemaakt. Meestal wordt meer op schoonen vorm en kleur gelet, dan op de smakelijkheid.

Zoo wordt b.v. bloemkool, om ze mooi wit op tafel te krijgen, soms meermalen in ruim water afgekookt, het vocht gaat door den gootsteen en over het smakeloos koolgerecht wordt dan een pikant sausje gegoten, bestaande uit melk, bloem, boter, eieren en verder gekruid met nootmuskaat. Op deze manier is de eigenaardige fijne koolsmaak heelemaal verloren gegaan.

Vaak wordt op smakelijkheid of op het behoud van voedende kracht veel te weinig acht geslagen.

Zet ook nooit den deksel schuin, liever de pan op een lager vuur.

Laat de spijsen niet te hard koken. Met den damp ontsnappen het eerst de bestanddeelen, welke het gemakkelijkst oplossen en daartoe behooren in den regel de geurigste en die het gemakkelijkste verteerbaar zijn.

Worden vruchten en groenten met niet te veel water op een zacht vuur gaar gekookt, dan gaat er van de voedende en geurige bestanddeelen niets verloren.

Onder modekoninginnen verstaan we gewoonlijk operette- of revue-sterren, filmdiva's en dergelijke vertegenwoordigers der vroolijke wereld. Een echte mode-Koningin is echter Koningin Maria van Roemenië, die zelf in de Weensche „Neue frei Presse” modebeschouwingen levert, die van een zeer zelfstandig oordeel en sterk ontwikkelde smaak getuigen.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telefoon No. 43421, AMSTERDAM. Plaatselijke vertegenwoordigers gevraagd.

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 60 ct.)

HET HOEKJE VOOR DE WINTERAVONDEN

Wij hebben de vorige week, begrijpende dat toch iedereen het met het oog op de feesten — nietwaar, Kerstboom, Nieuwjaarsbrieven enz. — des avonds toch te druk had, ons „Hoekje voor de winteravonden” maar achterwege gelaten. Nu zullen wij er echter weer trouw mee doorgaan. Hiernaast een paar woorden, waaruit men een bekende zegswijze kan lezen.

De oplossing van den vorigen rebus is: „De heidenen kenden reeds een soort Kerstboomviering.”

leugen h a a r d u u r
l e u g e n h a a r d u u r
l e u g e n h a a r d u u r

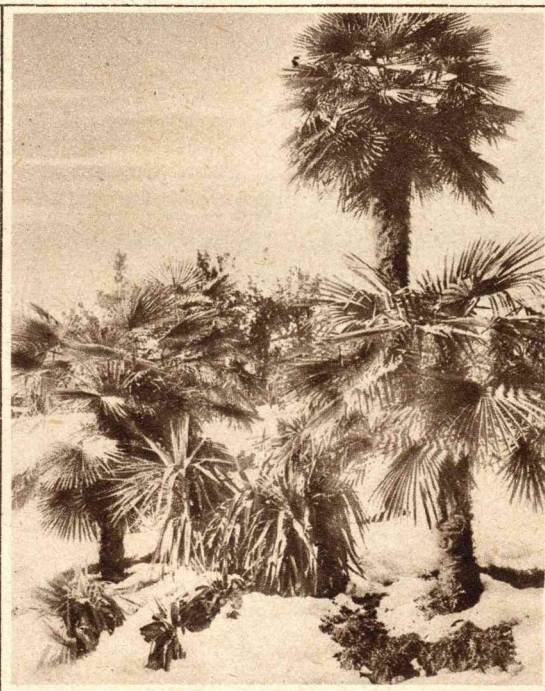
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

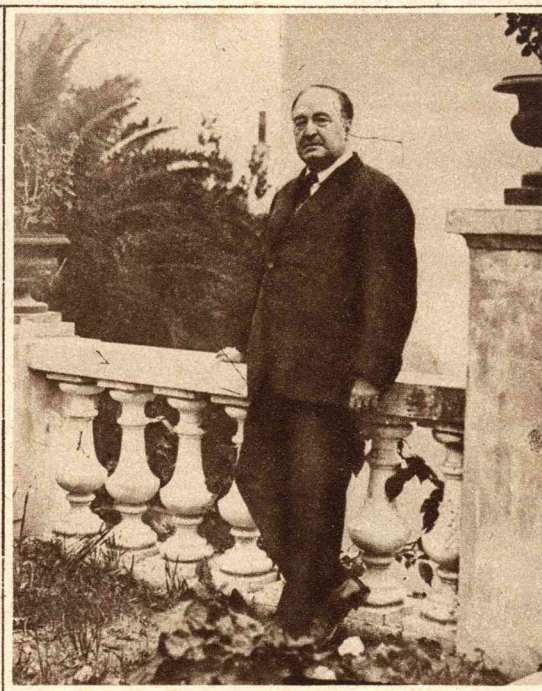
We hebben hier nogal aardig van den storm te lijden gehad, maar zooals in Engeland is het hier toch gelukkig niet geweest. Er mag al eens een boom of een schutting zijn omgewaaid, in Engeland woelen trams uit de rails en zware vrachtauto's in het water, terwijl de storm nog gepaard ging met een overstroming van de Theemsvalei. Links: een vrachtauto, die zich een weg baant over den overstromden weg bij Chertsey; rechts: Het was geen pretje in Londen op straat te zijn; vooral de dames konden haast niet vooruit komen en moesten herhaaldelijk stilstaan om weer op adem te komen.

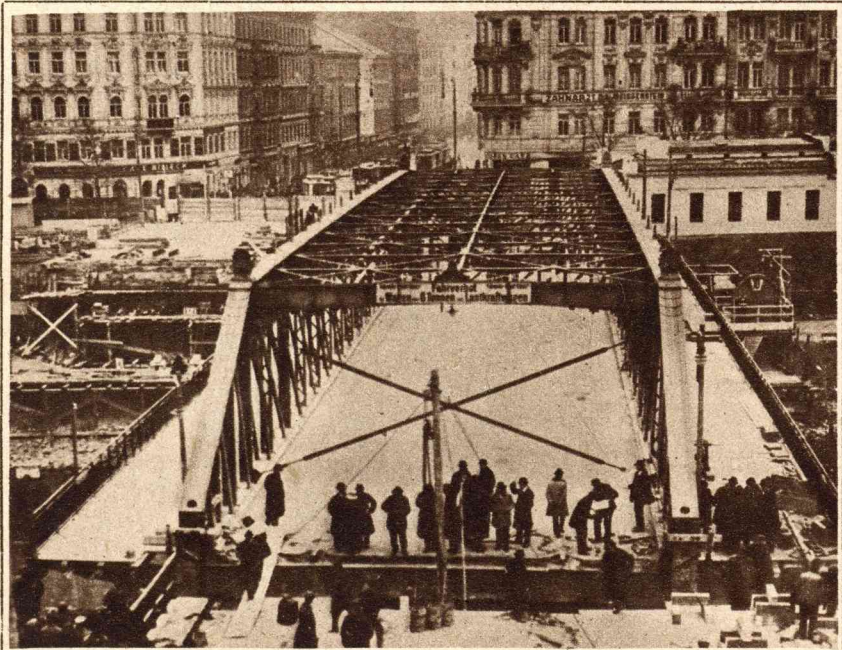
Nog een typische overstromingsfoto uit Engeland. Een bord waarop bouwterrein wordt aangeboden, midden in het water.

Een zeldzaam contrast was dezer dagen in Locarno aan het Lago Maggiore te zien: Palmen in de sneeuw.

Blasco Ibanez, de beroemde Spaansche schrijver en leider der republikeinen, die felle artikelen schreef tegen den Koning.

In Weenen moet een brug, die te smal is voor het drukke verkeer, door een nieuwe worden vervangen. De bouw zal 2 jaar duren. Om het verkeer in dien tijd te kunnen onderhouden, heeft men de oude brug 20 M. verschoven.

De reuzebrand te Wuchow, waardoor drieduizend gebouwen werden verwoest en duizenden inwoners dakloos werden gemaakt. Wij geven hier een foto, tijdens het woeden van het vuur genomen.

DE LAATSTE BLADZIJ

DE VRIENDELIJKE POLITIEAGENT.

„Hé, wat heb je daar in dien zak?” vroeg een politieagent aan een man met een zak op den rug, die hem verdacht voorkwam.

„Dat gaat je niet aan,” antwoordde de man, waardoor de verdenking van den politieagent natuurlijk slechts toenam.

Na heel wat woorden over en weer zei eindelijk de man: „Aardappelen.”

„Zoo, aardappelen hè? Ga jij maar eens met me mee naar het bureau.”

„Best, maar dan mag jij den zak dragen.”

De politieagent was niet zoo goed, of hij moest den zak op zijn rug nemen en wekte onderweg heel wat vroolijkheid. 't Was dan ook een koddig gezicht, een agent met een zak op zijn rug en een man die er glimlachend en fluitend achteraan liep.

In het politiebureau aangekomen zette de agent met een zucht van verlichting den zak neer en wilde den inspecteur juist zijn bevinding gaan mededeelen, toen de man zei:

„Asjeblijft, mijnheer de inspecteur, hier zijn de aardappelen die u gisteren besteld hebt.” En op den agent wijzend: „Hij heeft ze voor me ge-dragen.”

DIE BLIEFDE HIJ NIET.

Liefhebbende moeder: „Ben je weer wat beter, lieveling?”

Kleine Wimpie: „Ik weet het niet. Is de stroop al allemaal op?”

Liefhebbende moeder: „Ja ventje.”

Kleine Wimpie: „Ja, ik geloof wel, dat ik dan weer kan opstaan.”

NA HET BAL.

„Kellner, kun je mijn hoed even uit de vestiaire halen, ik wou naar huis gaan.”

„Wat voor soort hoed is het, mijnheer?”

„Een splinternieuwe, vanmorgen pas gekocht.”

„O, mijnheer, die is er niet meer; alle goede hoeden waren een uur geleden al weg.”

HET JURYLID.

„Ik hoor, dat jij jurylid bent geweest op de baby-tentoonstelling.”

GEBRS. PRINS OPTICIENS

Kerkstraat 52 b/a Leidschestr.
Bilderdijkstr. 68 b/a Clerqstr.
Tolstraat 93 b/a v. Woustraat
AMSTERDAM

„Ja.”
„En ik heb je wel honderd maal hooren beweren, dat alle baby's hetzelfde zijn.”

„Dat is ook zoo.”
„En hoe heb jij dan kunnen uitmaken, welke de mooiste baby was?”

„Ik heb alleen maar naar de moeders gekeken.”

ALS EEN UURWERK.

Dokter: „U mankeert niets. Uw pols is zoo geregeld als een uurwerk.”

Patiënt: „Graag gelooven, dokter, u hebt mijn armbandhorloge te pakken.”

NOG ERGER.

„Heb je al gehoord welk een groot ongeluk mevrouw Kwebbel is overkomen?”

„Neen. Ze heeft haar stem toch niet verloren?”

„Neen, maar haar man is doof geworden.”

HIJ KENDE HAAR.

X.: „Zeg, heb je tijd om mij een uurtje te woord te staan?”

Y.: „O ja, gemakkelijk .... Mijn vrouw zei me daarnet dat ze over een minuut gereed is.”

ALTIJD.

Jan: „Wanneer denkt je dochter aan trouwen?”

Piet: „Voortdurend.”

Kleine meid: „Mammie, zijn dat de leelijke zusters van Asschepestster?”

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, Amsterdam - Tel. 47400
Speciaal adres voor kantoorboeken en agenda's voor het jaar 1925.

ZACHT GEZEGD.

Zij: „Ik hoorde je van morgen in je kamer zingen.”

Hij: „O, ik zing zoo nu en dan om den tijd te dooden.”

Zij: „Nu, dan heb je een goed wapen.”

HIJ VOORAL.

A.: „Beste vriend, heb je er wel eens aan gedacht hoe kort het leven eigenlijk is en dat men den dood niet kan ontvluchten?”

B.: „Dacht je soms van niet?!.. Ik ben agent van een levensverzekering-maatschappij.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam
Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

HAD U DAT MAAR DADELIJK GEZEGD.

„Vader, ik kan deze soep niet eten.”
„Kellner, breng mijn zoon andere soep.”
„Vader, ik kan deze soep ook niet eten.”
„Kellner, breng mijn zoon dan nog een andere soep.”

„Vader, ik kan deze soep ook niet eten.”

„Maar wat scheelt er dan toch aan, jongen?”

„Ik heb geen lepel, vader.”

DE WEGWIJZER.

Het was een donkere nacht en de man op den motor was verdwaald. Eindelijk zag hij een paal en bovenaan een opschrift.

Met groote moeite gelukte het hem er in te klimmen en toen, een lucifer aanstekend, las hij: „Geverfd”.

DE MANIER VAN UITDRUKKEN.

De man: „Als gewoonlijk, hè! Je komt natuurlijk terug, omdat je weer wat vergeten hebt.”

De vrouw, triomfantelijk: „Dat heb je nu eens mis; ik ben teruggekomen omdat ik me iets herinner.”

DE WAARHEID.

„Mijnheer Platzak zal heel wat vleierij gebruikt moeten hebben om de liefde van die rijke erfgename te winnen.”

„Volstrekt niet, hij heeft haar niets dan de waarheid gezegd.”

„Zoo?”

„Ja, hij heeft haar verteld, dat hij zonder haar niet kon leven.”

MEEVALLERTJE.

„Kun je mij een beetje liefhebben, Nelly?” vroeg het jongmensch, dat van plan was Nelly's hand aan haar ouders te vragen.

„Neen, mijnheer Alfred.”

„Niet een heel klein beetje?”

„Zeker niet, mijnheer!”

„Dus moet ik u voor altijd vaarwel zeggen?”

„Zoudt u mij niet eerst eens naar de reden vragen?”

„De reden waarom u mij niet een weinig kunt liefhebben?”

„Ja.”

„Welnu, wat is de reden?”

„Omdat ik heel veel van u houd!”

DIE ONWETENDHEID.

In een der vertrekken van een groot hotel had een der gasten voor enkele kennissen een feestje aange-richt, waarbij het nogal vroolijk toeging. Op een gegeven oogenblik kwam een bediende binnen die zei: „Heeren, ik moet u namens den patroon verzoeken, een beetje minder leven te maken. De heer in de kamer hier naast zegt, dat hij niet kan lezen.”

„Wat!” riep de gastheer uit. „Zeg dien mijnheer dat hij zich moest schamen om dat te zeggen ik kon op mijn vijfde jaar al lezen.”

DAT KAN WAAR ZIJN.

Chef, een nieuwen jongsten bediende engageerend: „En, is er ook iets, dat je beter kan dan een ander?”

„Zeker mijnheer — mijn eigen schrift lezen.”

HIJ WIST OOK WEL WAAROM.

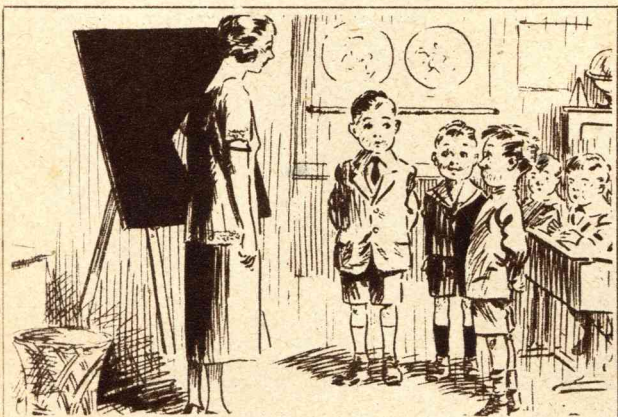
„Waar is de gerant?” vroeg iemand in het restaurant, „ik wil hem zelf spreken over het slechte eten dat hier wordt opgediend.”

„Die is er op het oogenblik niet, mijnheer; hij is naar huis om te eten.”

LIEF.

Lize: „Mijnheer Dommer zei mij, dat ik een klassiek gelaat heb. Wat is klassiek?”

Dine: „O, bijna alles wat oud is.”

Onderwijzeres: „En Karelletje, kun jij me drie bewijzen geven, dat de wereld rond is?”
Karelletje: „Ja juffrouw, Pa zegt 't, ma zegt 't en u zegt 't.”

Harmen, die onderweg een geduchte strafpredicatie van zijn vrouw heeft in ontvangst te nemen: „Zeg, Trien, zou je niet even wachten tot we voorbij dat ding zijn? De dominee hoeft toch al onze kibbelarijjes niet te hooren?”